

БОРБА®

Князь Александър I Батембергъ
Посещането му въ Пловдивъ при Съединението 1885 г.

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MAY, 1999

Иеромонахъ Паладий - протосингелъ на Видинската митрополия

(По случай 55 години отъ неговото звѣрско убийство)

На и следъ 9 септември 1944 г. и отъ Видинския край пострадаха много невинни хора. Въ точва число е и иеромонахъ Паладий (мирското му име е Митко Дяковъ) - протосингелъ на Видинската митрополия. Той е роденъ презъ 1912 г. въ гр. Видинъ. Произлиза отъ родолюбиво християнско семейство. Основното и сръдно образование е получилъ въ родния си градъ. Жаденъ за знания, той следва и завършва Богословския факултетъ въ София. Като студентъ се проявява съ своето примѣрно поведение и успѣхъ. Следъ завършване на висшето си образование приема монашество, за да се посвети въ служение на Бога и на Св. църква. О'Бозе почившиятъ Видински митрополитъ Неофитъ го рѣкополага за иеродяконъ и иеромонахъ и го назначава за свой помощникъ-протосингелъ. Като протосингелъ младиятъ иеромонахъ Паладий проявява усърдие и развива голѣма религиозна дейность въ цѣлата Видинска епархия. Въ сжщото време той е и преподавател по религия въ Видинската гимназия и става любимецъ на своитѣ ученици. Често устройва религиозни беседи и води диспутъ съ тогавашнитѣ ученици ремсисти, като имъ доказва правотата на християнската религия, която споредъ тѣхъ (марксиститѣ) е била "опиумъ за народитѣ". Той е и пламененъ ораторъ и голѣмъ родолюбецъ.

Идва 9 септември. Развихри се червениятъ тероръ. Много хора отъ Видинска областъ сж арестувани, затваряни и измжчвани. Въ това число попада и о. Паладий. Като врагъ на "народната власть" той е затворенъ въ подземията на тогавашната Обществена безопасность (ДС). Тамъ е инквизиранъ и пребить отъ бой по най-жестоко начинъ. А той като Божи служителъ съ търпение понася всички страдания и подобно на св. архидяконъ Стефанъ въ молитвитѣ си казва: "Боже прости имъ, защото тѣ не знаятъ какво вършатъ". Като не могатъ да сломятъ неговия духъ, палачитѣ му вадятъ очитѣ, отрѣзватъ му прѣститѣ и накрая е жестоко посеченъ. Следъ това на 17.IX.1944 г. безжизненото му тѣло е закарано и погребано въ м. Вълчи долъ, въ гората близо до с. Макрешъ, Кулско. Така мъченически завършва своя животъ о. Паладий.

Изминаха 55 години отъ неговата смъртъ и още не е разкрито точното мѣсто, където почиватъ неговитѣ и на десетки други наши братя тленни останки, за да могатъ тѣхнитѣ близки, съмишленици и почитатели да отидатъ и поднесатъ цвѣтя и запалятъ свещъ за упокоение на тѣхнитѣ души.

Не е ли време Св. синодъ на БПЦ да канонизира за преподобно мъченикъ о. Паладий, така както Западната католическа църква стори съ Попиелушко-въ Полша и епископъ д-ръ Евгени Босилковъ въ България, които бѣха невинно убити презъ времето на комунистическия режимъ.

Предава: икономъ Николай Цв. Василевъ отъ с. Антимово, Видинско

70 години отъ рождението на Георги Марковъ

Има едно име въ съвременната ни история и литература, което единъ день ще преобърне ценностната система на дисидентството въ България. Днесъ то стои наредъ съ имената на реформатори, на хора, които сж си правили закачки съ системата, но никога не сж усещали ржката на най-справедливото правосѣдие, никога не сж усещали дори "невинната" мѣрка да те отстранятъ отъ жилището ти, да не говоримъ за последната инстанция за "превъзпитание" - палача.

Името е на Георги Марковъ - един отъ най-надаренитѣ български белетристи, човѣкътъ, който пожертва таланта си, а следъ това и живота си въ името на естественото човѣшко право да мислишь и да се изразявашъ свободно. Въ името на това да живѣешъ въ "принципа на разума" ("Новогодишни фантазии" - репортажъ, 1973) и по законитѣ на собствения изборъ.

Доколкото ми е известно все още нѣма поне една уличка въ България да носи името му. Името на Димитровградъ стои гордо - по комунистически.

Сждбо българска!

Едно време като студенти се шегувахме, че въ България човѣкъ да го е страхъ да стане герой. Каква ти шегა!!!

Сждбо българска!

Годишнината му въ България е отбелѣзана съ сесия въ Двореца на културата за изчистване на името му. Сиречь, че не е агентъ на Държавна сигурность.

Сждбо българска!

Ако западенъ авторъ бѣше написалъ "Женитѣ на Варшава", името на този авторъ нѣмаше да слиза съ години отъ свѣтовнитѣ литературни прегледи.

Сждбо българска!

На 1 март тази година Героги Марковъ щеше да бжде на седемдесетъ. Господъ да даде покой на душата му, а на потомцитѣ повече мъдрость да го оценятъ.

Ние не можахме!

Йорганъ Ганчовски

*Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простимъ!*

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 48, брой 2

Книжка сто тридесетъ и първа

Май 1999

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Българскиятъ народъ има гумата

Следъ всенародния бунтъ срещу комунизма (януари 1997 г.) и сваляне правителството на Виденовъ и следъ като през априль сжщата година бѣха спечелени изборитѣ и бѣ съставено демократично правителство, **нашиятъ народъ заживѣ съ надеждата, че съ комунизма е свършено и че пътятъ за изграждане на едно по-добро бждеще е безпрепятствено откритъ**. Скоро се разбра обаче, че тая преценка на политическото положение не се потвърждава отъ действителността.

Комунистичкѣ стриктно следвайки "застрахователната стратегия" на "голѣмия братъ" тайно сж вземали мѣрки и сж се подготвяли да могатъ да оцѣлѣятъ при непредвидено развили се събития, неочаквани трудности или провали. Около щабна на партията сж били здраво "вързани" облагодетелствани апаратчици, които при всички обстоятелства да продължатъ да работятъ. Не давайки възможность презъ време на тѣхния режимъ отъ следъ 9.09.1944 г. на никого другъ освенъ на вѣрни хора, да се подготвятъ и заематъ ржководни длѣжности въ държавното управление, е била създадена червената номенклатура, която да остане поради липсата на възможность бързо да бжде смѣнена и да помага отъ вжтре. Чрезъ създаване на червени капиталисти, партийци, на които се е дала възможность незаконно да забогатѣятъ, да иматъ въ ржчетѣ си банцитѣ, да могатъ да изкупятъ приватизиращи се предприятия, да се осигурява бждещата материална подкрепа. И така, независимо отъ стеклитѣ се обстоятелства, при удобенъ моментъ комунистичкѣ да могатъ да се опитатъ пакъ да заграбятъ властта. И тоя моментъ тѣ дочакаха - **предстоящитѣ избори за кметове и общински съветници**.

Предстоящитѣ тази година избори сж отъ голѣма важность. Резултатътъ отъ тѣхъ може да послужи като "трамплинъ" за този, който ги спечели при състезанието за парламентарнитѣ избори презъ 2001 г. "Застрахователната стратегия" на комунистичкѣ не е гаранция безъ опредѣленъ срокъ. За тѣхъ тия избори сж въпросъ "Да бждатъ или да не бждатъ". Ако тѣ не спечелятъ изборитѣ, тѣ сж обречени! **Комунизмътъ не може да сжществува въ България безъ властта. Ако тѣ не могатъ скоро да се върнатъ на власть, тѣ ще осанатъ една такава партия каквато бѣха преди 9.09.1944 г.** По днешната квалификация една фантомна партия отъ двестата, които сжществува, безъ представителство въ парламента и безъ всѣкакво политическо значение въ страната. Нѣкаква спасителна формула трѣбва да се намѣри... докато вече не е късно, за реставрация на комунизма.

Смъртоносно компрометирани отъ времето на тѣхния режимъ следъ 9.09.1944 г., и катастрофално провалили се презъ време на режима на Жанъ Виденовъ (1995-1996 г.), комунистичкѣ знаятъ много добре, че тѣ не могатъ повече да се явятъ предъ българския народъ съ имената, които сж вече използвали - работническа партия, социалистическа партия и пр. Трѣбва да се намѣри ново име, за да могатъ пакъ да заблудятъ народа, както успѣха да направятъ това презъ изборитѣ въ 1994 г. И... **новото име бѣ изобретено: Обединена лѣвица - "коалиция" на всички лѣвичарски партии**. Всичко подготвено предварително, съставътъ на "коалицията" бѣ обявенъ:

"Евролѣвица" на **Александъръ Томовъ**, известния комунистически дѣецъ, който бѣше комунистически замѣстникъ министъръ-председателъ въ кабинета на Димитъръ Поповъ (1993 г.).

"Новъ изборъ - лѣвица" на **Димитъръ Луджевъ**, избрания съ листата на СДС презъ 1991 г. депутатъ, който "заби ножъ" въ гърба на СДС (1992 г.), напусна съ още нѣколко души, мина на страната на опозицията - комунистичкѣ, и свалиха правителството на Филипъ Димитровъ.

“Либерална лѣвица” на Желю Желевъ, който като ученик въ гимназията въ гр. Шуменъ, следъ 9.09.1944 г., бѣше председател на комсомолцитѣ и който, като стана президентъ по-късно, първото нѣщо, което направи, бѣше да даде изявления предъ пресата, че е марксистъ и че не промѣня убежденията си.

“Ново ориентираната на лѣво партия” на Ахмедъ Доганъ, за когото се разбира, като се разкриха досиетата, че е билъ агентъ на Държавна сигурностъ, и още нѣкои други.

Не е нужно ние да кажемъ повече каквото и да било, тъй като “картината” е ясна и **всѣки вижда и разбира кой е авторътъ на “обединената лѣвица”, каква целъ тя преследва и на кого ще служи!**

Комуниститѣ сега се ползватъ отъ свободата и демокрацията, която тѣ най-жестоко потѣпкаха презъ време на тѣхния режимъ следъ 9.09.1944 г. За тѣхъ нѣма принципи, нѣма моралъ, нѣма съвестъ. Това сж буржоазни предрасждѣци, които нѣматъ значение, когато става въпросъ отново да заграбятъ властѣта. Опасността отъ реставрация на комунизма застрашава България и българския народъ.

Ние вѣрваме, че нашиятъ народъ:

Не е забравилъ злокобнитѣ дни и нощи, преживѣни презъ време на комунистическия режимъ следъ 9.09.1944 г.!

Не е забравилъ безпавието, кървавия тероръ, избиванията, концлагеритѣ и затворитѣ!

Не е забравилъ ограбването на частната собственостъ, на земята, ограбването на държавата!

Не е забравилъ текезесетата, ангарията въ “доброволческитѣ” бригади, **гледа и мизерията,** на които бѣ подхвърленъ да живѣе 45 години!

Не е забравилъ пресния примѣръ за пълната икономическа катастрофа, до която ни докараха комуниститѣ (правителството на Виденовъ 1995-1996 г.), когато чрезъ заблуда тѣ успѣха отново да се върнатъ на властъ.

Ние вѣрваме, че българскиятъ народъ вижда и съзнава, че сжщитѣ тия, отговорницитѣ и виновницитѣ за преживѣното презъ комунистическия режимъ, сега съ цѣлото си дебелоочие и нахалство, скрити задъ друго име, се опитватъ пакъ да заблудятъ народа и заграбятъ властѣта.

Ние предупреждаваме за застрашаващата ни опасностъ!

Ние сме на мнение, че **народнитѣ и държавнитѣ интереси налагатъ всички демократични, антикомунистически, национални, патриотични и родолюбиви сили, въ единение и разбирателство, задружно да се противопоставятъ на комуниститѣ въ предстоящитѣ избори, и веднѣжъ завинаги да премахнатъ опасността за реставрация на комунизма!**

Демокрацията даде въ рѣцетѣ на гражданитѣ “оржжие” - бюлетината, която дава правото и силата на народа той да реши кой ще управлява страната и каква ще бѣде утршната ни сждба.

Ние казахме нашето предупреждение, казахме и нашето мнение какво да се направи! Какво ще се реши - **Българскиятъ народъ има думата!**

Представителството на Българския националенъ фронтъ (Инк) САЩ въ България е упълномощено отъ Централния управителенъ съветъ на организацията да огласи чрезъ срѣдствата за масова информация въ България следната

ДЕКЛАРАЦИЯ

Президиумътъ на БНФ (Инк) САЩ съ загриженостъ следи информацийтѣ, получавани отъ свѣтовнитѣ информационни агенции и отъ България за развитието на Косовския конфликтъ и въ връзка съ него, искането на Атлантическия пактъ за ползване въздушното пространство надъ България.

Ние считаме, че въ изключителната обстановка, при която е поставена България, мѣсто за политически пристрастия нѣма. Парламентътъ и правителството, съобразявайки се съ международнитѣ конвенции, които е подписало и съ Конституцията на България, трѣбва да действа **изключително и само въ интересъ на България,** продиктуванъ отъ нуждитѣ на момента.

БНФ (Инк) САЩ призовава компетентнитѣ органи на властъ и управление въ България безъ отлагане да взематъ положително решение по искането на НАТО, което да е мотивирано отъ получаване на пълни гаранции за запазване на националната сигурностъ и суверенитетъ на страната съ огледъ на бждещото ѣ участие въ уреждане на Балканскитѣ въпроси.

За ЦУС на БНФ (Инк) САЩ

Представителъ на БНФ (Инк)
въ България

Дипл. инж. Ал. Дърводѣлски

Г. Спасовъ

Чикаго, САЩ, 20.IV.1999 г.

За една демократична изборителна система

Ясно е, че България вече има, въпреки всичките си недостатъци, едно действащо и стабилно реформаторско управление, радващо се на отчетени успѣхи и необходимата обществена подкрепа. **Изглежда българската демокрация е на правъ път!** Но така ли е въ действителност?

До голяма степен българската демокрация загуби онази своя непосредственост и сила, които бѣха явно забележими въ началото на прехода. Въпреки заплахитѣ на БСП (особено въ селата), българинътъ презъ 1990 г. **можеше да отхвърли гаденъ кандидатъ** за народенъ представител и да одобри другъ. Хората на високъ постъ трѣбваше да отиватъ на кракъ при определена група изборители и да спечелятъ тѣхното говѣрие - българинътъ имаше наистина суверенното право да сѣди всѣки отделенъ свой управникъ съ бюлетината. Повечето отъ насъ сигурно още си спомнятъ проблемитѣ, които премиерътъ Андрей Лукановъ имаше въ Плевенъ по време на изборитѣ за ВНС. Вѣрно е, че тогавашниятъ изборителенъ законъ позволяваше на политикитѣ да сѣ и въ пропорционалната партийна листа, а не само кандидати въ индивидуаленъ районъ - Лукановъ бѣше начело на листата на БСП и щеше да влѣзе въ ВНС така или иначе. Важно обаче е, че плевенчани тогава, отъ името на всички насъ, упражниха истински и непосредственъ контролъ върху българския министър-председател. Такова нѣщо никога отново нѣма да се случи на български министър-председател, защото **отъ 1991 всички мѣста въ парламента се попълватъ отъ партийни листи и нѣма никаква възможностъ отгѣланиятъ кандидатъ да бѣде оцененъ отъ изборителитѣ.** Накратко казано, **на България бѣ наложена пропорционалната изборителна система.** Горчивата истина за българската демокрация отъ 1991 насамъ е, че не само премиерътъ, но и всѣки значимъ политикъ (и отъ управляваща партия, и отъ опозиция) на практика **не подлежи на никакъвъ реаленъ контролъ отъ страна на изборителитѣ.** Всѣки значимъ политикъ въ България е достатъчно влиятеленъ въ своята партия, за да попадне на избираемо мѣсто въ една отъ 31-тѣ пропорционални партийни листи. Оттамъ нататъкъ, за да влезе въ Народното събрание такъвъ единъ политикъ, е необходимо само да принадлежи къмъ една отъ основнитѣ политически сили. Но за една малка партия дори и първо мѣсто въ листата не гарантира депутатско мѣсто.

Първо, пропорционалната изборителна система, ако не откъсва напълно управляващи отъ

контрола на управлявани, то поне **значително ограничава този контролъ** - има една съвсемъ явна граница, до която суверенитетътъ на изборителитѣ не може да се разпростре. Така напримеръ изборителитѣ могатъ да изхвърлятъ управляващата партия въ опозиция, както направиха презъ априль 1997, но тѣ не могатъ наистина да решатъ кои отделни политици да останатъ и кои да бѣдатъ изхвърлени отъ събрание, което би трѣбвало да е "народно". Поради това, че при пропорционалната система хората гласуватъ за партии, а не за отделни личности, въ сегашното Народно събрание сѣ всички онѣзи, които управляваха презъ 1995 и 1996. Не е изобщо сигурно, че влиянието на тѣхната партия дори щеше да имъ гарантира депутатско мѣсто, ако презъ априль 1997 се бѣха изправили поединично въ отделни изборителни райони. Самиятъ Жанъ Виденовъ, ако не бѣше изпадналъ въ немилостъ предъ новата върхушка на БСП, сѣщо щеше да е депутатъ сега. Явно има нѣщо много позрѣшно отъ гледна точка на народовластието въ начина, по който се избиратъ народнитѣ представители сега. **Нуждата обаче за промѣна на изборителната система е дори още по-дълбока.**

Има достатъчно основания да вѣрваме, че пропорционалната система направи възможно управлението на Любенъ Беровъ презъ 1993 и 1994 и е много вѣроятно тази система да доведе до сѣщия сценарий следъ парламентарнитѣ избори презъ 2001! На изборитѣ за Народно събрание презъ октомври 1991 пропорционалната система съ 4-процентната бариера бѣ използвана за първи пътъ за попълване на всичкитѣ 240 мѣста въ парламента. Резултатитѣ сѣ ни до болка познати; редица некомунистически партии не успѣха да събератъ 4% отъ всички гласове въ страната и останаха извънъ парламента - една четвъртъ (!) отъ гласовѣтѣ на изборителитѣ бѣха похабени и останаха безъ представители въ Народното събрание! СДС ужъ спечели изборитѣ, но нѣмаше абсолютно мнозинство и съ само 110 депутати срещу 106-тѣ на БСП, ДСП стана върховниятъ арбитъръ въ българската политика. Бѣше просто въпросъ на време преди Филипъ Димитровъ да бѣде катурнатъ и да имаме новъ премиеръ като Беровъ. Ако България презъ 1991 бѣ провѣла изборитѣ по мажоритарната система въ единични (за единъ депутатъ) изборителни райони, изискващи 50% плюсъ 1 отъ гласовѣтѣ за спечелване, СДС сигурно щеше да има абсолютно мнозинство въ парламента. Ако поне нѣмаше 4-процентната бариера, **въ парламента презъ 1991**

щеше да има достатъчно некомунистически депутати, които да направят невъзможни домогванията на ДПС и БСП. Дори и безъ Филип Димитровъ щеше да бжде възможно съставянето на новъ кабинетъ, независещъ отъ ДПС и отъ БСП. Вмѣсто това, кабинетътъ на Беровъ бѣ съставенъ, групировките дойдоха на власт и България потъна въ хаосъ и разруха. Това може да се случи отново презъ 2001.

Стабилното мнозинство на ОДС е неприщящо за сегашната избирателна система и е коварно успокояващо. Огромното мнозинство на ОДС отъ 137 депутати е резултатъ на изключителнитѣ 52% отъ народния вотъ, даденъ за ОДС презъ 1997. Такъвъ високъ процентъ отъ народния вотъ се дължи на тоталното и кризисно разочарование на народа отъ управляващитѣ тогава "бивши" комунисти. Не е реалистично да очакваме същщо толкова високъ процентъ и презъ 2001 - просто нѣма да има същата кризисна ситуация и избирателитѣ нѣма да бждатъ изправени предъ такъвъ съдбовенъ изборъ отново (и слава Богу!). ОДС най-вѣроятно отново ще спечели най-много гласове (но вѣроятно не надъ 50%) и ще обяви победа безъ да има абсолютно мнозинство. Условиетата ще бждатъ същитѣ като презъ 1991 и 1992, само че освенъ Ахмедъ Доганъ, ще имаме и други такива "арбитри" като Александъръ Томовъ и кой знае още кой. Всъщностъ може да започнемъ да си спомняме съ носталгия за Любенъ Беровъ. Ето това е най-големата **опасностъ за България презъ следващитѣ нѣколко години - не възстановяването на мнозинството на БСП, а връщане на хаоса отъ 1993 и 1994.** Така наречената "българска лѣвица" е прекалено разединена и дискредитирана, за да спечели изборитѣ презъ 2001. Сегашната избирателна система обаче е напълно способна да направи България отново неуправляема и контролирана отъ "групировки". **Имаме ли начинъ да се предпазимъ отъ такава едно развитие? За щастие, да.**

Въ Великобритания напримѣръ Тони Блеъръ е министъръ-председателъ и неговата партия има мнозинство отъ 418 мѣста въ Камарата на общинитѣ отъ общо 659 - надъ 63%. При това лейбъриститѣ на Блеъръ спечелиха само 43% отъ народния вотъ на изборитѣ презъ май 1997! За да има Иванъ Костовъ (или лидерътъ на ОДС по принципъ) същия шансъ презъ 2001, нашата избирателна система трѣбва да заприлича повече на британската. Тоесть **депутатитѣ да се избиратъ не по партийни пропорционални листи, а въ единични избирателни райони, където народенъ представителъ става личността, спечелила най-много гласове.** Такава впрочемъ е избирателната система не само въ Великобритания, но и въ САЩ, Франция, въ Германия (за половината

Бундестагъ), въ Италия (за 3/4 отъ мѣстата въ камарата на депутатитѣ), въ Япония (за 300 отъ 500-тѣ мѣста въ Диета). Тѣзи държави всъщностъ съставляватъ списъка на най-развититѣ и стабилни демокрации въ свѣта. Това сигурно не е случайностъ. Нѣщо повече, въ САЩ, Германия, Великобритания и Италия дори нѣма втори туръ и балотажъ - още на първия туръ е избранъ депутатътъ съ най-много гласове, дори и да сж подъ 50% отъ всички погадени! Промѣната въ Италия на избирателната система отъ пропорционална до сегашната ѣ форма преди нѣколко години бѣ приветствана въ Италия и Европа като признакъ за настѣпващата зрѣлостъ и стабилностъ на италианската демокрация. Сега отъ общо 630 мѣста въ италианската Камара на депутатитѣ, 475 мѣста се попълватъ по гореописаната система на единични избирателни райони съ плуралитетъ само необходимъ за победа още на първия туръ. Останалитѣ 155 мѣста се попълватъ по пропорционалната система отъ партийни листи. **Една такава избирателна система би била добра за стабилността на България и би подсигурила абсолютно мнозинство за ОДС и на следващитѣ избори.** Нѣщо повече, тази система би дала сериозно **тактическо преимущество на дѣснитѣ и национално патриотични сили.** Както видѣхме на мѣстнитѣ избори въ Стамболитѣ презъ 1998, **ВМРО** е напълно способно да печели съ огромно мнозинство въ отделни избирателни райони по мажоритарната система. **Представителитѣ на Българския демократически форумъ ще зависятъ по-малко отъ външни решения и повече отъ значителнитѣ си заслуги и репутация, изградени въ борбата срещу комунизма** за спечелването на депутатски мѣста. Нѣма начинъ броятъ на депутатитѣ отъ **БДФ и ВМРО** да не се увеличи по този начинъ въ следващия парламентъ.

Сега е времето, въ срѣдата на този парламентъ и две години преди следващитѣ избори за Народно събрание, общественото мнение въ България и национално отговорнитѣ сили въ парламента да бждатъ мобилизирани за промѣна на избирателния законъ. Реформитѣ трѣбва да бждатъ консолидирани и продължени и въ следващия парламентъ. България трѣбва да не забавя темпото си по пътя къмъ пълно членство въ НАТО и въ Европейския съюзъ. **На народа трѣбва да бжде възстановено суверенното право да определя личноститѣ, които го управляватъ.** Никоя отъ тѣзи цели не може да бжде постигната съ една избирателна система, създадена да прави държавата неуправляема и доказала своята негодностъ за България.

"БОРБА"

Операция “кастриране”

Изъ “Открито писмо до моитѣ агенти” отъ Стефанъ Чаневъ

Настоящата статия е последната, излъзла отъ перото на Стефанъ Чаневъ. На 25 априль 1999 той почина.

Въпросътъ за досиетата не е единъ частенъ изолиранъ проблемъ, който засѣга опредѣлени лица или обществени групи. Това е **основниятъ механизъмъ на насиетието**, който осигурява тоталитарния режимъ. Въ своята цѣлостъ този прблемъ включва всички служебни досиета на служителитѣ отъ ДС, на всички агенти и на всички обекти. Цѣлата тази архива е лентата, на която е записана голѣма частъ отъ **историята на една партия и трагедията на единъ народъ**. За съжаление това е трагедията на нашия народъ. **Отъ тѣзи архиви капе човѣшка мѣка и се чуватъ стонове на хора**, сигнали до абсурда на отчаянието. Но въ тѣзи архиви има и много нѣща, отъ които можемъ да се поучимъ, за да не се повтаря ужасътъ, който нашето поколѣние изживѣ.

Следъ 10-и ноевмври 1989 г. съвсемъ естествено и спонтанно манифестирацитѣ хора протестираха и издигаха искане за отваряне досиетата на агентитѣ. Този всеобщъ протестъ продължава много време. Той продължава и сега - въпрѣки гласувания Законъ за достъпъ до документитѣ на бившата Държавна сигурностъ. Това не е изразъ на любопитство или нужда отъ нѣкаква сензация. Въ тѣзи досиета сѣ затворени сѣдбитѣ на стотици хиляди хора. Тукъ сѣ събрани “мотивитѣ и аргументитѣ” за всички “процеси” - интернирания, лагерувания, изселвания и т.н. Въ случая става дума за криминални действия - клевети и шантажи, отъ които произлизатъ много човѣшки и народни нещастия. **Става дума за едно цѣлостно и насочено криминално престѣпление, което по всички писани и неписани закони изисква своето наказание.**

Много тежко е засегнатъ **човѣкътъ-личностъ** въ това наше общество. Съ много насилие и коварни изкушения въ продължение на близо петдесетъ години бѣ изтрѣзнато “човѣшкото” отъ човѣка. Това е единъ бабенъ и необратимъ процесъ, който чрезъ най-различни методи и срѣдства, изградени върху омразата и насиетието, ни осакатяваше непрекъснато. За този процесъ Главниятъ обвинителъ на Народния сѣдъ - Георги Петровъ, въ доклада си до ЦК на БКП за свършената работа на този сѣдъ, използва единъ много силенъ глаголъ. Той казва: “Успѣхме да **кастрираме...**”

Наблюдавани и наблюдаващи сѣ извадени отъ нормалнитѣ форми на морално-нравствени отношения и поведение. Наблюдаваниятъ е преследванъ, смутенъ, изплашенъ. Той трѣбва да внимава за всѣка своя дума, за всѣко свое действие. Той не е свободенъ човѣкъ. Наблюдаващиятъ - агентътъ, е още по-смутенъ. Отъ него е изтрѣзнато основното, “човѣшкото” качество. Той още повече не е свободенъ човѣкъ. Какво става съ морала на агента при неговото доносничество? Моятъ агентъ-покровителъ “Папазовъ” отъ Бургасъ, който ме е “обслужвалъ” години наредъ, е билъ (както той казва) сѣщо като менъ легионеръ. Той е билъ мой приятелъ (както той казва), идвалъ е у дома ни на гости. Но какво е ставало въ душата на този човѣкъ, който е доведенъ до положението, че трѣбва преди да си легне да спи, да напише казанитѣ отъ менъ думи презъ деня, за да ги предаде на другия денъ въ явочната квартира. Той е заробенъ - морално притесненъ повече отъ преследвания “обектъ”. Като се изходи отъ това, че **само върху менъ сѣ работили 17 души агенти**, въ единъ малъкъ отрѣзъкъ отъ време (“бисеритѣ” на агентитѣ отъ последнитѣ 10-15 години били “унищожени”) лесно може да си представимъ както броятъ на агентитѣ, така и огромното имъ опустошително гѣло свършено въ националенъ мащабъ. Ако тѣзи агенти сѣ влѣзли въ нѣкакви срѣди и групи, които кроятъ планове за действия срещу държавата (и тѣ сѣ загрижени за тази държава) можемъ да си обяснимъ поведението имъ. Но сподѣлени житейски грижи и несгоди, които иматъ изключително личенъ характеръ, да се записватъ и носятъ на ДС е насилие върху съвестта и морала на информатора.

Печаленъ е случаятъ и съ моятъ “покровителъ” агента ми “Страхилъ”. Това е единъ лѣкаръ на име Любомиръ Койчевъ Коевъ, роденъ 1921 г. въ Плѣвненъ, на служба въ с. Антонъ, Пирдопско до 1953 г., когато е преведенъ на работа въ Окрѣжна болница - София. Това е единъ благъ човѣкъ и съ нищо не подсказва склонности къмъ активно агентстване. Въпрѣки това той пише: “Семейството е много религиозно и живѣе много затворено. Не джухатъ съ никого отъ кооперацията и ОФ организация. Преди известно време се говорѣше между женитѣ въ кооперацията, че Чаневъ не живѣелъ добре съ жена си, защото се заглеждалъ въ дружи жени...”

Каква голѣма и важна информация носи моята агентъ, която има “прѣка” връзка съ застрашенитѣ национални интереси?! Но “Страхилъ” бди и спасява държавата отъ врага (този Страхилъ направи опитъ да създаде семейство, но опитътъ излѣзе несполучливъ, докато ние съ моята неизмѣнна сплътница въ живота отпразнувахме скоро нашата златна сватба, на която присъжитстваха деца, внуци и правнуци).

Този образованъ човѣкъ - лѣкаръ, нѣма свободата самъ да опрегѣля отношенията си съ хората. Въ ржцетѣ на своя оперативенъ работникъ той представлява единъ инструментъ, една играчка, която последниятъ подмѣта и използва както намѣри за добре. Може ли единъ човѣкъ, който изпълнява такива “благородни” поржчки да се докосне и възприеме красотата на свѣта, която ни заобикаля? Може ли да сподѣли съ близъкъ човѣкъ душевнитѣ си вълнения? Ами ако той се окаже агентъ? Може ли такъвъ човѣкъ да седне и да напише два стиха или два реда, отъ които да лѣха топлина, свѣтлина и стремежъ къмъ духовно извисяване? Ето моментътъ и начина, по който отъ душата на обикновения човѣкъ се изтрѣзва нормалното - “човѣшкото”. Ето ви дисекцията на операция “кастриране”. Трѣбва ли днесъ да се учудваме отъ невѣрието между хората?

Като имаме предвидъ броятъ на “агенти” и “обекти” лесно можемъ да си обяснимъ не само моралната разруха въ обществото, но и виновницитѣ, причинили това състояние.

5.04.1999

Милчо Спасовъ

“Повестъ омесена съ сълзи” или разпагането на Русия

Наскоро въ нашата преса се появиха две интересни писания, преводъ отъ руски. Авторитѣ имъ не сж случайни хора. Въ в-къ “24 часа” отъ 1 дек. 1998 е помѣстена статия на известния писателъ Валентинъ Разпутинъ отъ сп. “Молодая гвардия”. В-къ “Зора” отъ 10 ноем. 1998 ни поднася първата глава отъ новата книга на Дмитрий Рогозинъ “Формулата на разпада”. Авторътъ е председателъ на Конгреса на рускитѣ общини и депутатъ въ Държавната дума на Русия.

Не само въ границитѣ на бившия СССР милиони хора си задаватъ въпроса коя е причината за неговия всестраненъ сривъ. Една отъ общитѣ теми на дветѣ цитирани статии е “писането на повестъта, омесена съ сълзи, за разорението на Русия”. За съжаление, поднесеното отъ двамата автори е емоционално и сълзливо на моменти, безъ сериозенъ опитъ за даване на подходящъ убедителенъ отговоръ. Споредъ Рогозинъ една отъ причинитѣ била “горбачовскитѣ авантюри”, съчетани съ “властническитѣ стремежи на партийната номенклатура на Русия, Украйна и Беларусъ, а после и на останалитѣ републики”. Изобщо не става думи за исторически или икономически анализъ. Нѣма най-елементаренъ опитъ да се проследи по какъвъ начинъ презъ вѣковетѣ “великата Русъ” бѣше “сплотила навѣки” безбрѣжнитѣ територии отъ Балтийско море до Тихия океанъ. Нѣкога убедително обяснение по тази тема посочи Игоръ Бобровски: “Въ търсене на пристанища, добра (плодородна) земя, природни ресурси и “отбраняеми граници” отъ 800 години руската държава “освобождава” принадлежащи на други народи и страни територии”. Споредъ доскоршния канцлеръ Хелмутъ Коль “Руснацитѣ нѣматъ естествени граници и отъ Петъръ Велики се придър-

жатъ къмъ тенденцията да ги мѣстятъ все по-напредъ и напредъ. Сега тѣхната граница минава презъ сърдцето на Германия” (1986). Но погледнете и картата на Европа отъ 1999. Далече отъ предѣлитѣ на днешна Русия, отвѣдъ териториитѣ на независимитѣ държави Литва и Беларусъ ще видите “руския” анклавъ Калининградъ. Това е чисто нѣмскиятъ балтийски градъ Кьонигсбергъ, кждето е роденъ великиятъ философъ Емануелъ Кантъ. Едва ли сжществува по-циниченъ примѣръ за незадоволимия руски ламтежъ за чужди земи. Тази многовѣковна териториална експанзия не можеше да избѣгне сждбата на единъ надутъ до спукване балонъ. Още повече, когато не бѣше съчетана съ икономическо изграждане. Нуджно ли е да се припомнимъ, че и днесъ Русия търси валутни заеми, за да се изхранва. **Искуствено поддържаното презъ десетилѣтията международно напрежение подъ разветитѣ червени знамена не можеше да продължава безкрай.** Така инжектиранитѣ главно съ оржжейни доставки “народоосвободителни” движения отъ Азия, Африка и Латинска Америка се превърнаха въ воденични камъни на врата на едва кретащата съветска икономика. Несъстоятелни излѣзоха фантазмагоричнитѣ рецепти на маркисческата “наука”. Историята тепърва ще оценява личността на Горбачовъ. Той бѣше първиятъ съветски ржководителъ следъ Ленинъ съ редовно университетско образование и застана на върха на държавата въ подходяща възраст (54 години). Трагедията му бѣше, че следъ като осъзна реалното плачевно състояние на необятната страна не разполагаше съ провѣрена ефикасна рецепта за нейното оздравяване. Най-способнитѣ и почтени заварени администратори, както и самиятъ Горбачовъ, бѣха възпитавани и

образовани по идеологизирани фалшиви схеми. Не на последно място решителна роля изигра и невъзможността безкрайно да продължава на всички нива вандалското насилие от сталинските времена. Ето мнението по този въпрос на видния съветски държавник Александър Яковлев: **“Защо рухна комунизмът и съветската империя?** Ако се изключи токът в един електромангит, той престава да е магнит. **Ако се премахне насилието в нашия вид социализъм, той престава да съществува.**” (1992) Дали тази мисъл не обяснява поразително точно и събитията в бивша Югославия?

Въ писанието на Валентин Разпутин обширно се третира другата болезнена за руското самочувствие тема - **панславизмът**. Оформиен като движение в Русия, той се утвърждава около средата на XIX век. Неговата цел (според Разпутин) била духовното и нравствено усилване на обединения от самоличността си славянски свят, с перспектива пренасяне центъра на тежестта в Европа от **католицизма** към **православието**, като по-чисто и любознателно. Това ни внушава в края на XX век един световно известен руски писател, който просто се е абстрахирал от съществени детайли на историята. Напримър, че православна славянска Украйна от 8 януари 1654 г. е “съединена” с Русия (разбирай “погълната”) и подложена на жестока русификация. А в славянска Полша (завладяна през XVIII век от Русия) жестоко сж потушени две общонародни антируски възстания през 1830 и 1863 г. За необузданите руски националисти **панславизмът** или **славянофилство** не е нищо друго освен средство за **русифициране на неруските славяни**. Странни сж поредицата от били петна в познанията на цитирания неслучаен руски писател: “През Втората световна война нито един славянски народ не тръгна на война срещу Русия, дори съюзниците на хитлеристите от славянските държави.” А какво бше отношението на руснаците към славянските държави? На 17 септ. 1939 СССР довърши започнатата от хитлеристите агресия и окупира Източна Полша. Линията, до която достигна Червената армия, останала съветска граница и след края на войната. **Хиляди и хиляди полски офицери**, заварени в заветите територии, а не пленени в бой, **бха разстреляни на съветска земя в и близо до гората Катин през 1940**. Наскоро това бше признато официално от руска страна. Славянска и православна България не изпрати нито един войник срещу СССР. Това не предотврати обявяването от съветска страна на война на 5 септ. 1944 на нещастното ни отечество, когато от наша територия вече бха изтеглени напълно немските войски. Съ нахлуите “освободители” е влезъл и “стоящият на хълма Альоша - в Болгарии руският солдат - около когото сега се разгарят страсти (според Разпутин) как да бже избавен този застинал от болка Альоша?” Върпки че той е дошел като окупатор и именно поради неговото присъствие банди български безотечественици разстреляха без съд около 30 хиляди души - нашия национален елит -

учители, журналисти, свещеници, юристи, лекари, администратори, търговци, земеделски стопани... Разпутин продължава съзливите си въпроси: “Защо ли в Чехия и Словакия гробовите на руснаците не искат нито да ги знаят, нито да ги помнят?” Обвзет от историческа романтика той лбе патетичните си откровения: “предлагано е да се превземе Цариград и той да стане столица на православния свят!” Но не се доуточнява **от кого е предлагано и на коя държава щеше да стане столица!!!** Още: “Събраните под ржката на Русия славянски народи (след 1944-1945) изглеждаха като подарък от съдбата и **сбждане на славянската мечта!**” Само че това “събиране под ржката на Русия” на практика послужи за **имунизация** на незавладяваните дотогава от Русия славянски народи - Чехословакия (1948 и 1969-1989) и България (1944-1989). Тъжните мисли на Разпутин нмат край: “Днес славянските народи се разбгват един от друг.” По-точно би било - те се разбгват от Русия, защото през ужасната зима на 1997 хлбът на България се осигури от Полша...

Разпутин и Рогозин сж единодушни и на друга тема. Сърце не им дава да наричат Украйна с нейното име, а предпочитат съчиненото по време на царизма **Малорусия**. Колко болка има в изречението: “Мала, Бъла и Великата Русь се разсичат на три (стават три държави) - едно сърце и една душа на три парчета...”

Рогозин ни смайва с още едно необикновено прозрение - съществувала органическа “несъвместимост на руските национални черти и общочовешкото разбиране за правата на човека”. Да си припомним, че на 1 август 1975 СССР подписа Хелзинкското споразумение. Т.нар. негова трета кошица се отнасяше за човешките права. Колко е било искрено намрението на сталиновите приемници да ги спазват, е ясно от отношението им към Солженицин, академик Сахаров, Ростропович и стотици други. Сега ни става ясно защо - прокламираните човешки права били “несъвместими” с **руските национални черти!** По сжщата причина Рогозин хленчи и за “жестокостите и цинизма спрямо Югославия” при намсатата на международната общност по повод кръвопролитията в Босна и Косово... За подкрепа на съвременните руски шовинисти се мобилизира и духът на Достоевски. Втурването на славяните към Европа не било нищо повече от загубване на тяхната самоличност. Словата на великия писател били пророчески: “Бившите турски славяни неприкрито въздишат по турците (вфроятно по времето на император Александър III), а немците по немците, проклинайки освободителите си.” На това “пророчество” днес само ще се измгят поляци, чехи, словаци, хървати, словенци и българи. Но **едва ли нашенецът ще се почувства много щастлив, ако прочете какво му е било кроено преди 120 години: “Всички очакват България да се присъедини към славянството и да се влбе в мощната снага на Русия”** (цитат по Достоевски, поднесен от Разпутин)!!!

Отъ името на ЦУС на БНФ, г-нъ Гошио Спасовъ, представителъ за България, поднесе следното приветствие до конгреса на ВМРО (27-28 мартъ 1999):

Братя по идеи и борби,

Българскиятъ националенъ фронтъ (Инк) САЩ следи съ повишено внимание и съпричастностъ **Вашата борба, за единството на българската нация; за разкъсване веригитъ на несправедливитъ международни диктати, обрекли на чуждъ гнетъ стотици хиляди и милиони наши съотечественици, за национално силна и социално справедлива българска държава.**

Тази **Ваша борба е и наша!** Тя има началото си отъ времето, когато облацитъ на националнихилизма покриха българския хоризонтъ, съгъствани отъ действията на безотечественици, служещи не на интереситъ на България, а на шовинистичнитъ завоевателни интереси на съседни и по-далечни намъ държави.

Нашиятъ дългъ на патриоти ни вменява повече отъ всичкога да кажемъ НЕ, а не само да кажемъ, но и да се боримъ срещу асимилаторскитъ процеси, които текатъ срещу нашиятъ братя и тѣхнитъ семейства, живѣещи не по своя воля на българска земя - извънъ границитъ на Отечеството ни.

Не утре, а още днесъ трѣбва съ всички сили и срѣжства да съхраняваме, да поддържаме и развиваме отношенията си съ тѣзи български страдалци, което ще имъ вдѣхне сили да отстояватъ своята национална идентичностъ като потомци на Аспаруха, Крума, Симеона Велики и Самуила; на Паусий и братя Миладинови; на Тодоръ Александровъ и Иванъ Михайловъ.

Ние не сме шовинисти, въ което нѣкои рогоостъжници се мжчатъ да ни обвиняятъ. На тѣхъ ние отговаряме: **"Ще пазимъ земитъ наши, обичаме народа нашъ!"** Това не е шовинизъмъ, а обичъ къмъ Родина и народъ.

БНФ (Инк) не може да приеме отъ каквито и трибуни да се заявява, че българскиятъ национализъмъ е погребанъ. Той е живъ и ще живѣе.

Саможертвата на предцитъ, а и на съвременницитъ ни, оставили коститъ си въ безкрѣстни гробове съ духа на българския национализъмъ, ни оставиха заветъ. Единъ заветъ, написанъ съ кървавъ мечъ. Деца на родний край, пазете си земитъ, бранете ги отъ близо и далечъ!

Затова, скжжи приятели, съ Васъ запѣваме:

Тирани, чудо ще направимъ,
ний чуждо иго не търпимъ.
Съ юнашка кръвъ ще ви удавимъ
и пакъ ще се освободимъ!

Желаемъ успѣхъ на конгреса!

За ЦУС на БНФ (Инк):

Дипл. инж. Ал. Дърводѣски

Почетень председателъ на БНФ (Инк)

г-ръ Иванъ Дочевъ

Отзвучи отъ промѣната въ Македония

Македонцитъ и днесъ сж български граждани

Интервю съ Спасъ Ташевъ, сп. "Фокусъ", Скопие, 22 януари 1999 г.

- Г-нъ Ташевъ, напоследъкъ зачестиха информациятъ за засиленъ интересъ на жители на Македония къмъ придобиване на българско гражданство. Има ли нѣкакви облекчения по този въпросъ?

Спасъ Ташевъ е роденъ презъ 1967 г. Потомъкъ е на преселници отъ Костуръ и Тетово. Той е членъ на ИК на ВМРО и зам.-председателъ на Агенцията за българитъ въ чужбина къмъ Министерския съветъ на България.

- Въ България сж действали или действатъ редица нормативни документи, които иматъ отношение къмъ проблема. Презъ 1941 г. по-голямата частъ отъ Вардарска Македония, а сжщо така Западнитъ покрайнини и Бѣломорието сж присъединени къмъ България. Съгласно Наредба за поданството въ освободенитъ презъ 1941 г. земи, публикувана въ "Държавенъ вестникъ", бр. 124 отъ 10.05.1942 г. на това население е гадено правото

на българско поданство, издадени сж редовни български паспорти. Приетата наредба третира проблемитъ на главно две категории лица отъ български етнически произ-

ходъ: тѣзи, живѣещи на територията на Царството, и тѣзи, живѣещи извънъ нея. Членъ 1 гласи: "Всички югославски и грѣцки поданици отъ български произходъ придобиватъ по право българско поданство отъ деня на влизане на тази наредба въ сила, ако на тази дата иматъ мѣстожителството си въ освободенитъ презъ 1941 г. земи или въ старитъ предѣли на Царството." Споредъ чл. 2 "Всички югославски и грѣцки поданици отъ български произходъ, които сж родени въ освободен-

нитѣ презь 1941 г. земи и иматъ мѣстожителството си вѣнъ отъ тѣзи земи и вѣнъ отъ старитѣ предѣли на Царството, могатъ да придобиятъ българско поданство, ако въ едногодишенъ срокъ отъ влизането на тази наредба въ сила поискатъ това...”

- Настѣпватъ ли нѣкакви промѣни въ положението на това население следъ 1944 г.?

- Една отъ първитѣ задачи на завърналитѣ се следъ 9 септември 1944 г. югославски и грѣцки власти е да конфискуватъ българскитѣ паспорти. Въ сѣщото време новата комунистическа властъ въ България издава наредба-законъ отъ 13.02.1945 г. за отмяняването на законитѣ, наредбитѣ и правилницитѣ, отнасящи се до заетитѣ презь 1941 г. земи. В чл. 1, ал. 4 се казва: “(Отмяняватъ се): Напредбата за поданство въ освободенитѣ презь 1941 г. земи.” Независимо отъ това, нѣма актъ на българската дѣржава, който да отнѣма вече даденото българско поданство на жителитѣ на тѣзи области. Споредъ Закона за българското поданство отъ 1940 г. и Закона за българското гражданство отъ 1948 г. не се допуска двойно поданство (гражданство), т.е. въпросното население не може да бѣде едновременно съ българско и съ югославско гражданство. Въ сѣщото време обаче не е спазена процедурата отъ лишаване отъ българско поданство, нѣма докладъ на министѣра на правосѣдието, нѣма и указъ, който да е публикуванъ въ “Дѣржавенъ вестникъ”, каквито сѣ изискванията на чл. 43 и 44. Напримѣръ възь основа на тази неспазена процедура, презь 1997 г. на изселенитѣ се въ Израелъ български евреи бѣ потвѣржено българското гражданство.

- Македонцитѣ все пакъ не сѣ евреи. Разглеждано ли е нѣкога конкретно тѣхното положение?

- Огромното значение на факта, че това население не е лишавано отъ българско гражданство, проличава въ периода 1948-1953 г., когато отношенията между България и Югославия сѣ влошени и една частъ отъ населението на НР Македония (главно егейци, но български поданици по наредбата отъ 1942 г.) жѣлае да се пресели въ България. Отъ началото на 1948 г. до есента на сѣщата година въ българското посолство въ Бѣлградъ сѣ подадени повече отъ 6000 молби за преселване въ България. Следъ априлъ 1949 г. този процесъ продължава и ежедневно се приематъ по 30-40 молби. Въ всички документи подателитѣ твѣрдятъ, че се смѣтатъ за български граждани. Въ рѣкописнитѣ молби се четатъ следнитѣ аргументи: “има ли по-ясенъ документъ отъ това, че се чувствамъ български поданикъ” (Скопие, 1949), “на 31 май 1949 г. на всички наши българи

насилствено отнѣха паспортитѣ” (Велесъ), “азъ считамъ себе си български поданикъ и служихъ въ Първа българска армия” (Скопие, 1950), “отидохъ въ Скопие въ Министерството на вътрешнитѣ работи да си искамъ (българския, б.а.) паспортъ, а тѣ ми отговориха: нѣма да дадемъ паспортитѣ, вие сте македонци, а не българи” (Велесъ, 1951), “азъ служихъ като унтерофицеръ въ Втори армейски артилерийски полкъ въ гр. Хасково, имахъ и българско удостоверение за самоличностъ” (Велесъ, 1951) и т.н. Възь основа на тѣзи факти подписалитѣ молби настояватъ да имъ се разреши да се заселятъ въ България “безъ всѣкакви документи”. Авторитѣ на молбитѣ иматъ предвидъ именно наредбата отъ 1942 г., което ясно личи отъ факта, че тѣ употрѣбаватъ понятието “поданикъ”, а не “гражданинъ”, както е споредъ действащата следъ т.нар. референдумъ нормативна база. По този поводъ въ тѣлкувание на българското Министерство на външитѣ работи отъ 1952 г. се заявява, че “тѣзи лица сѣ запазили своето българско гражданство”, макаръ и да живѣятъ въ Югославия и че нѣма “никаква колизия между югославското и българското законодателство”. Фактически българскитѣ власти още тогава потвѣрждаватъ, че споменатата по-горе наредба-законъ отъ 1945 г. и закона отъ 1951 г. за отмяняване на всички закони, издадени до 9 септември 1944 г., не отнѣматъ българското поданство, дадено презь 1942 г.

- Означава ли това, че тѣзи аргументи сѣ валидни и днесъ?

- Фактитѣ не могатъ да се подмѣнятъ, макаръ че следъ 1953 г. въ връзка съ поредното сближаване между Бѣлградъ и Москва, на българскитѣ власти е оказанъ натискъ да не подкрепятъ българитѣ въ Вардарска Македония. Отъ тогава до днесъ въпросътъ за гражданството не е разглежданъ, макаръ че споредъ чл. 8 отъ сега действащия Законъ за българското гражданство, за тѣкъвъ се смѣта “всѣки, на когото поне единиятъ родителъ е български гражданинъ”. Отъ тази гледна точка необходимо е да се направи тѣлкувание и да се издаде съответенъ документъ за правнитѣ последици отъ този законъ по отношение на по-големата частъ отъ населението на Македония съ български етнически произходъ, кѣдето, ако не всѣки лично, то неговитѣ родители или дѣдци, сѣ станали български граждани следъ 1941 г.

- Говорите за нѣщо, което трѣбва да се направи. Има ли обществена нагласа въ България да се разреши проблемътъ?

- Днешното българско законодателство предвижда ускорена процедура отъ 3 месеца за придобиване на българско гражданство отъ страна на податитѣ молби етнически българи, живѣещи задъ

граница. Голѣмият въпросъ по отношение на жителитѣ на Р Македония (отчасти това се отнася и за Западнитѣ покраинини и Бѣломорието) е дали тѣ трѣбва да подаватъ документи по този редъ и да чакатъ президентски указъ за всѣка молба, или на тѣхъ се признава българското имъ гражданство отъ 1942 г. и желаещитѣ следва да подаватъ заявления само за удостоветврения, че сж български граждани и съответно получаване на паспортъ.

Г-нъ Ташевъ, Вие имате предвидъ само македонцитѣ, които споредъ Васъ сж съ "български произходъ". Но въ Македония живѣятъ и други...

- До голѣма степенъ е разрешенъ и въпросътъ за българското гражданство на лицата отъ небългарски произходъ (албанци, гърци, турци, арменни и др.), които споредъ чл. 4 отъ наредбата отъ 1942 г. сж имали право да запазятъ старото си поданство или да придобиятъ чуждо (италианско, албанско, румънско и др.). Съ огледъ на наличната документация днешнитѣ граждани на Р Македония могатъ да се раздѣлятъ на четири основни групи:

1. Лица съ български етнически произходъ, които презъ 1941 г. сж живѣли въ новоосвободенитѣ територии и сж станали български граждани. При тѣхъ юридическиятъ казусъ е най-изчистенъ и тѣ или тѣхнитѣ потомци би следвало да се считатъ за български граждани. За целта следва да се направи пълненъ списъкъ на населенитѣ мѣста, присъединени къмъ България, и да се изяснява мѣсторождението и мѣстоживѣнето презъ въпросния периодъ на желаещитѣ да получатъ български паспорти или на тѣхнитѣ родители. Това е най-голѣмата група жители на Р Македония.

Разбира се, не отричамъ факта, че срѣдъ частъ отъ лицата съ български етнически произходъ не е запазено българското национално самосъзнание.

2. Лица съ български етнически произходъ, които презъ 1941-1944 г. сж живѣли извънъ гържавнитѣ граници на България. Въ това отношение днешнитѣ жители на Стружко, Дебърско, Кичевско, Гостиварско и Тетовско сж поставени въ по-неизгодно положение спрямо жителитѣ на останалата частъ отъ Р Македония. Тѣ или трѣбва да докажатъ придобитото българско гражданство отъ тѣхъ самитѣ или отъ тѣхнитѣ родители, или да подаватъ документи за придобиване на българско гражданство по общия редъ.

3. Лица съ небългарски етнически произходъ, които презъ периода 1941-1944 г. сж живѣли на българска гържавна територия. Съ огледъ на информацияитѣ, че по-голѣмата частъ отъ тѣхъ сж отказали българското поданство и придобили албанско или италианско, евентуалнитѣ желаещи да получатъ български паспортъ би следвало да докажатъ чрезъ запазени документи българското си гражданство или това на тѣхнитѣ родители.

4. Лица съ небългарски етнически произходъ, които презъ периода 1941-1944 г. сж живѣли въ тѣзи части на Македония, които не сж били присъединени къмъ България. Това е по-голѣмата частъ отъ населението на днешната Западна Македония. Представителитѣ на това население не могатъ да иматъ никакви претенции за българско гражданство въз основа на разглежданата законова база и ако нѣкокой проявява интересъ, трѣбва да кандидатства по общия редъ за чужденци.

Текстътъ е агаптиранъ отъ македонски на литературенъ български езикъ.

Необходимостта отъ ускорена приватизация

Валери Павловъ, САЩ

Повече отъ всѣкога презъ последнитѣ десетъ години днесъ България се намира предъ сѣдбовенъ икономически повратъ. Левѣтъ е стабиленъ и финансовиятъ секторъ дава необходимитѣ предпоставки за значителенъ икономически растежъ. **Буксуващата приватизация** обаче възпрепятства сериозно развитието на реалния секторъ и страната продължава да губи време и икономически ресурси. Ще завършимъ ли успѣшно приватизацията презъ 1999 или презъ декември ще се окаже, че за пореденъ пѣтъ сме се опитали да прескочимъ пропастьта на два скока?

Положителното за 1998 е, че инфлацията бѣ само 1,7% вмѣсто планиранитѣ въ бюджета 16,5%. Ва-

лутниятъ бордъ явно си свърши работата превъзходно и БНБ завърши годината съ резерви отъ 3 млрд. долара. Презъ 1999 инфлацията едва ли ще надхвърли 5% и това вѣщае добро за устойчивостта на валутния курсъ на лева. Реалнитѣ доходи на хората нараснаха съ 14% презъ 1998, заетостта въ частния секторъ се увеличи двойно и безработицата за цѣла България падна съ единъ-два пункта до около 13%. Брутниятъ вътрешенъ продуктъ (БВП) - всички стоки и услуги, произведени въ годината - нарастна съ около 3,5%, за 1999 се очертава ръстъ отъ около 3,7%.

За първи пѣтъ отъ настѣпване на демокрацията у насъ имаме правителство, мислещо за утрешния про-

изводствен потенциал на икономиката. Правителствената инвестиционна политика през тази и идващите години не само ще увеличи бждещия капацитет на икономиката - чрез нови и подобрени пжтища и енергийни мощности напримър - но и ще стимулира потребителското търсене и продължаващо нарастване на доходите. Не е без значение и фактът, че бяха направени много необходими промени в сферата на здравеопазването, превеждането му на пазарни начала, създаването на Национална здравноосигурителна каса. Предстои, надяваме се, и приватизиране на пенсионната система, която е огромна тежест за бюджета и икономиката.

За всички непредубеден е ясно, че България през последните 2 години се развива в правилна посока, но въпреки това се сблъсква напоследък и с някои обезпокояващи факти. Първият е, че за изминалата година страната отчете негативно салдо от 273 млн. долара на текущата сметка - търговския баланс плюс движения на капитали. За 1999 се очертава още по-голямо негативно салдо - може би двойно. Защо в България влизат по-малко пари отколкото излизат? От една страна, износът ни (4,294 млрд. долара) е намалял през 1998 с над 13%, докато вносът (4,623 млрд. долара) се е увеличил с 1,4%. Явно отрицателното салдо, въпреки относително увеличение на вноса на инвестиционни стоки, се дължи предимно в търговската си част на неспособността на българските производители да реализират достатъчно продукция в чужбина.

Тази неспособност не се дължи на неблагоприятен валутен курс и оскъпяване на лева реално чрез механизма на валутния бордъ - инфлацията у нас е също толкова ниска колкото и в Германия и в главните ни търговски партньори. Верно е, че световните цени на торовите, металите и химикалите - традиционни наши экспортни стоки - са ниски в момента, но основната причина е в неконкурентоспособността на българските предприятия, породена от липсата на нови технологии, мениджмънт и капитали. Показателно е, че капиталовата сметка за 1998 е с положително салдо, но само от 578 млн. долара - почти наполовина на очакваното. Ако България беше продала достатъчно предприятия на сериозни чужди инвеститори, по-голямата част от приходите по капиталовата сметка щяха да превърнат салдото по текущата сметка в положително. Вместо това за миналата година България спрямо 1997 има спад на преките инвестиции от 30% - 141 млн. долара. Правителството разчита на МВФ и други заеми за поддържане на платежния ни баланс. Българските държавни предприятия междуверменно си остават държавни, изградени за западни технологии и капитали, и неспособни да създадат достатъчно доходи за България в формата на мита, данъци и заплати. И трупат дългове помежду си като руските фирми от преди финансовия колапс в Русия през август 1998. Тези задължения в момента са над 4 млрд. долара и те

нарастват с времето, през което предприятията не се приватизират - което задлъжняване само по себе си отблъсква потенциални купувачи и създава омагьосан кръг за икономиката. Не стига, че чуждите капитали не идват в България, но време и ресурс за нашето развитие се губи поради това, че българските банки изнасят и държат зад граница техните собствени, български капитали - около 4,5 млрд. долара! **Нашите банки изпълняват дълга си към вложителите - не инвестирайки в клатушкащи се държавни предприятия.** Разумното заключение е, че първо предприятията трябва да получат свежа инжекция от нови собственици в формата на нови капитали и добро ръководство. И чак тогава да заслужат парите на българските банки чрез заеми.

Защо тогава приватизацията не върви? Верно е, че има световен отлив на инвестиции от нововъзникващи пазари. Верно е също, че България губи от размириците в Югославия и провала на реформите в Румъния, които създават лоша представа за региона. Вината обаче си е, както обикновено, до голяма степен наша.

На първо място, в нашите приватизационни процедури в самата Агенция за приватизация, стават неща, които просто ги няма в страни като Полша и Унгария. В началото на пролетта на 1999 сме свидетели на сдълка след сдълка, която се проваля и никой не изглежда, че знае защо. В обществото витаят всекакви слухове и обвинения в корупция и не е ясно защо при наличието на такива примери на феноменална приватизационна неадекватност, правителството не разчисти драстично авгиевите обори на приватизацията и не я постави на напълно нова основа, кадрово и иначе.

На второ място, нашите сегашни приватизатори дават нездравословно много предпочитание на приватизация чрез т.нар. работническо-мениджърски дружества (РМД). Тоест, бивши и настоящи шефове на предприятия (и някои и друг работници или секретарка) "купуват" предприятието с отстъпка, но плащанията са разсрочени в бждещето! За нови технологии, капитали, а и компетентен мениджмънт е смъшно да се говори. За учудване ли е тогава, че **още не можем да се отърсим от представата за нашата страна като тънеща в корупция?**

За да може България да постигне през идните години икономически ръст от над 3-4%, за да може българският народ да започне да достига Европа, **е необходимо преди всичко да организираме чрез приватизация нашата икономика по най-оптимален начин.** Иначе икономическо чудо в България няма да има, търговските и капиталовите сметки на страната само ще се влошават, застрашавайки постигнатата финансова стабилност - на МВФ не бива да разчитаме завинаги. Дано през 1999 правителството наистина успее да завърши приватизацията изгодно за България. Бждещето ще зависи много от това.

Любомир Банковски

Почетен председател на Съюза на възпитаниците на военните на Н.В. училища, ШЗО и родолюбивото запасно войнство

1.

Преценките за дадени събития винаги издват както отношението към тях, така и възгледите, морала и качества на тези, които ги правят.

Това особено пролича при разразилата се и толкова актуална днес Косовска криза, резултатът на агресивния режим на сръбския шовинист Слободан Милошевич.

Цели 10 години този комунистически диктатор тормози нервите и спокойствието не само на балканските народи, не само на Европа, но и на целия свят. Словения, Хърватско, Босна и Херцеговина бележат проявите на неговите шовинистични апетити. Но сега в Косово чашата вече прелъ.

След като бяха използвани всички възможни мирни дипломатически средства за спиране действията на този тираничен режим и те не дадоха никакъв резултат, на 24 март 1999 г. НАТО започна въздушни бомбардировки над Югославия. Основната цел е осуетяване разширяването на конфликта, чрез разстройване и унищожаване опората на агресивния режим - неговата военна и репресивна машина.

Това предизвика мигновена отрицателна реакция от страна на комунистите в България, за които министър-председателят Иван Костов с огорчение заяви в Народното събрание: "българи обслужват политиката на Милошевич".

Във случая министър-председателят направил само една грешка, че определил тези хора като българи, когато те са само комунисти. Защото не могат да бъдат наричани българи хора:

- които подават вот на недовърие в Народното събрание към правителството си в момента, когато родината ни се намира в крайно деликатна и даже опасна политическа, икономическа и военна обстановка и извънредно много се нуждае от единство и сплотеност;

- които в такъв критичен момент упражняват агресивен натиск за промяна политиката на България в нейна вреда и в полза на чужди държави и интереси;

- които най-безсрамно, лъжливо и безотговорно използват естественото миролюбие на всички човъци, за да защитават интересите на

Лакмусът "Косово"

един войнолюбив и тираничен режим.

А този режим:

- провежда жестока етническа чистка и посредством полувоенните си формирования и въоръжени банди избива хиляди косовски албанци;

- опожарява цели техни села;

- насилствено и най-брутално прогонва от домовете им стотици хиляди косовски албанци, които в безкрайни колони от здрави и болни, възрастни и майки с малки деца на ръце, пеш или пренасяни с носилки вървят към едно напълно неизвестно бъдеще, без паспорти и документи, унищожени от властите и почти без надежда, че ще могат някога да се върнат по родните си места. **Безкрайният поток от хора продължава своя ход, при който жени раждат навън при студ и дъжд и пътят се бележи от гробовете на изтощени възрастни хора и болни или на измръзнали бебета.** Въвщото време сръбите не разрешават даже на медицински екипи от Македонския червен кръст да минават границата и да оказват първа помощ на нуждаещите се.

Ето защо хората, които действат против интересите на родината си и са защитници на режим, който създава такава страшна човешка трагедия и хуманитарна катастрофа, не трябва да бъдат наричани българи.

2.

"Няма да се бия срещу сръбите..."

Това са думи, казани от български войник, записани от български журналист и отпечатани в български вестник.

Разбира се, съвсем не е логично да се правят обобщения от един изолиран случай, но все пак той би могъл да бъде възприет поне като тревожен сигнал и повод за размисъл.

Общият интерес в едно общество е защитен от доброволно приетото ограничение от всеки негов член да не върши нищо, което вреди на другите.

Най-много са ограниченията на отделния индивид в войската, защото точно те осъществяват основните принципи, върху които е изградена тя - единоначалието и дисциплината, и които я правят способна да изпълнява определените ѝ от народа и държавата задачи.

Какво ще представлява войската ни, ако всеки офицеръ или войникъ започне да преценява и решава дали да се бие срещу опредѣления при необходимостъ отъ гържавното ръководство и върховно командване противникъ или не?

Може ли войската ни да бжде гарантъ за националната ни сигурностъ, ако въ нея нѣма единаначалие и дисциплина?

Знае ли споменатиятъ войникъ, че това му изказване го прави потенциаленъ клетвопрестъпникъ?

Какви сж целитѣ на журналиста и на вестника, които правятъ обществено достояние едно изказване, което руши морала и устоитѣ на войската ни?

Както отговоритѣ на тѣзи въпроси, така и на доста други, които биха могли да се зададатъ въ връзка съ случая, за съжаление нѣма да сж приятни.

Това налага **всички, които иматъ съответнитѣ правомощия** и могатъ да допринесатъ за **насаждане и издигане на морала и духа** на нашата войска, а защо не и на народа ни като цяло, да се заематъ и решатъ този въпросъ, по който нищо не се прави, досега нищо не е направено и който се занемарява отъ всички.

А безъ моралъ, духъ и родолюбие нито войската ни ще бжде войска, нито народътъ ни ще може да очаква успѣхи и уважение.

*Петъръ Захаровъ,
БНФ, Швеция*

Бомбардировачътъ Харисъ - слава или позоръ?

Въ тъмна есенна нощъ презъ военната 1943 г. по пѣтия къмъ една британска военновъздушна база, полицай спрѣлъ срѣдно възрастенъ джентълменъ, който управлявалъ автомобилъ съ по-висока скоростъ отъ позволената.

- Господине, така както карате, бихте могли да умъртвите нѣкого. - казалъ му учтиво полицаятъ.

Човѣкътъ загъ волана, сжщо учтиво му отвърналъ:

- Ех, момче, азъ и така всеки нощъ убивамъ по нѣколко хиляди хора.

Шофьорътъ нито е лъгалъ, нито преувеличавалъ.

Това е билъ **комендантътъ на британскитѣ кралски въздушни сили съръ Артуръ Харисъ**, известенъ въ английскитѣ военни хроники и филетони като "бомбардировачъ Харисъ".

Вѣрно е, че британскитѣ "летащи крепости" подъ негова команда сж убивали при всеки полетъ по нѣколко хиляди хора въ последнитѣ две военни години. Само въ Германия били убити шестстотинъ хиляди. Нѣкои нощи цифрата била значително по-висока. На 24 юли 1943 г. надъ Хамбургъ били хвърлени надъ десетъ хиляди тона разрушителни и запалителни бомби. Тази комбинирана бомбардировка превърнала стария ханзеатски градъ въ огроменъ факелъ, отъ чиято висока температура загинали 35 000 цивилни хора, между тѣхъ осемъ хиляди деца. Презъ февруари следващата година билъ разоренъ Дрезденъ, градътъ на изкуството, кждето, сжщо за една нощъ, загиватъ още 30 хиляди невинни граждани. Ако добавимъ жертвитѣ на Харисовитѣ бомби, хвърлени надъ мирни жители на Загребъ, София, Будапеща, Римъ и безброй други градове и села въ Европа, "героично-

то" му грѣло е сравнимо на бомбардировача на Хирошима презъ августъ 1945. Славата, която десетилѣтия наредъ се приписваше на бомбардировача Харисъ, сега половинъ вѣкъ следъ войната, получи реална оценка и започна да се сравнява съ тази на Херостратъ, запалилъ храма на богинята Артемида, за да влезе въ историята, макаръ и като рушителъ.

Тази констатация е убедително представена въ документалния филмъ на канадската телевизия подъ надсловъ "Слава и страхотия", който вече две години е достъпенъ на европейскитѣ ТВ зрители и поставя болния въпросъ: нуждни ли сж били толкова разрушения и невинни човѣшки жертви презъ войната? Отговорътъ, който дава филмътъ, е категорично отрицателенъ.

Въ драматизираната частъ на филма ролята на "бомбардировача" играе отвратителенъ артистъ съ отрицателни качества, както тѣзи отъ криминалнитѣ филми. На едно мѣсто се казва, че неговитѣ пилоти не го наричали "бомберъ" (бомбардировачъ), а "бучеръ" (касапинъ). До края на филма се илюстрира това твърдение.

Авторитѣ на филма твърдятъ, че е билъ безчувственъ и спрѣмо своитѣ подчинени. Въпрѣки предупрежденията на метеоролозитѣ, че въ планираната нощъ за нападение на Нюрнбергъ небето надъ Райха щѣло да бжде ясно, което било въ изгода на германскитѣ Флакове (противовъздушни отбранителни орждия) и изстребителни, Харисъ наредилъ нападение. Последвалъ е сжщински масакъръ. Надъ петстотинъ британски пилоти загинали въ този въздушенъ бой, а единъ германски пилотъ на Луфтвафе, участвалъ въ тази битка, казва, че презъ тази нощъ той съ своя "Месершмидъ" свалилъ шестъ британски четиримоторни

“Ланкастера”. Според английската статистика общо 53 хиляди бойци от неговата команда сж загинали въ полетитѣ надъ Райха.

Най-горчивото поръчение на филма сж извълненията на нѣколко германски военни специалисти, че масовитѣ бомбардировки на цивилни селища не сж постигнали целта да деморализират германското население нито пъкъ сж ускорили края на войната. Напротивъ, сплотявали сж го и засилвали омразата му срещу противника.

Острата реакция срещу филма, която се очакваше, не закѣсна дълго. Група бивши канадски пилоти заведоха сждебно дѣло срещу авторитѣ на филма, искайки неговата забрана, но дѣлото изгуби поради липса на доказателства. Въ Англия Дружеството на бившитѣ военни авиатори обвини творцитѣ на филма въ пристрастие и едностранчивост. Като оправдание тѣ заявиха, че масовитѣ бомбардировки надъ Германия били отговоръ на луттвафе, чийто ракети Фау-1 и Фау-2 разорили английскитѣ градове въ началото на войната, а Дрезденъ специално билъ разоренъ по настояване на Сталинъ въ Ялта, за да се ликвидира частъ отъ нѣмската култура. За контрадоказателство филмовиятъ екипъ се позовавал на документи отъ Британския военно-исторически музей и Военното министерство, които доказватъ истината, че смъртоноснитѣ ракети на Вернеръ фонъ Браунъ (Фау-1 и Фау-2) улучвали съ най-голяма точностъ изключително военно-индустриалната инфраструктура: военно-морски и въздушни бази, казарми, оръжейни фабрики, складове и пр., докато цивилнитѣ жертви били незначителни.

Въ тѣзи дебати не можеше да участва “бомбардировачътъ”, сиречь “касапинътъ” Артуръ Харисъ. Той починалъ преди 12 години, огорченъ, както казватъ, отъ това, че следъ войната други присвоили заслугитѣ му, а на него оставили отговорността и презрението за онова, що неговата авиация е вършила презъ войната.

Най-важното въ случая е, че филмътъ не-

вусмислено показва кой е виновникътъ за геноцида на единъ високо цивилизованъ народъ и разрухата на хилядолѣтната германска държавна и материална култура, каквато човѣчеството никога вече нѣма да създаде. Успокоително е, че една следъ друга истинитѣ въ новата история, съзнателно прикривани цѣли петдесетъ години, започнаха да излизатъ наяве. На обективната историография остава да разбули все още скриваната истина за това кой предизвиква свѣтловнитѣ катаклизми, включително и Втората свѣтловна война и защо. Ако историята е учителка на живота, то тя, учителката, трѣбва да е обективна и справедлива.

Днесъ и децата знаятъ, че основниятъ генераторъ на кризи и войни въ Европа е Версайската система и нейнитѣ изкуствено създадени държавни формации. Конкретенъ примѣръ е западната ни съседка, където поради нейната саморазруха вече десетъ години се воюва. Военнолюбивата държавица Сърбия и нейнитѣ шовинистични политици сж били винаги причина за военни стѣлкновения на Балканитѣ. Въ това отношение тѣ оставатъ непромѣнени. Сега сме свидетели на ежедневни въздушни нападения върху територията на Сърбия, последния бастионъ на большевизма и безправие. Това сж първитѣ въздушни походи въ Европа следъ онѣзи, геноциднитѣ, на Артуръ Харисъ. Въздушнитѣ нападения на НАТО срещу Сърбия днесъ иматъ целъ не да убиватъ, а да защитаватъ хора отъ сръбското насилие, провеждано срещу косовскитѣ албанци и другитѣ етнически малцинства, въ това число и българското отъ Западнитѣ покрайнини. Ето защо демократичнитѣ и родолюбиви политически сили въ днешна България сж твърдо убедени, че военниятъ натискъ на 19-тѣ държави отъ НАТО върху агресивния сръбски режимъ на Слободанъ Милошевичъ ще има благотворната задача да не допусне разширяване на военния конфликтъ въ другитѣ балкански страни, а съ това и запаване на европейския и свѣтовенъ миръ.

Дичо Дичевъ

Разрушителна сила

Комунистическиятъ идеи, като най-голямата фантазия на 20-ия вѣкъ, носятъ коренитѣ си още отъ Френската революция. Следъ Октомврийската революция въ много страни комунистѣ наложиха невиждана за човѣчеството диктатура, ликвидираха частната собственост, убиха стопанската инициатива и работна етика. Това накрая ги доведе до пълнъ бакрутъ, идеологи-

ческа, политическа, социална и стопанска катастрофа.

Ръководени отъ една фалшива доктрина за равенство и социална правда, тѣ изградиха разрушителна сила отъ гигантски размѣри, която нанесе смъртоносни поражения на нашето общество, на ценности, създадени отъ дългата историческа еволюция на човѣшкия опитъ. Ние, казваха

тѣ, ще създадемъ нѣщо, което човѣчеството не познава. И това нѣщо се оказа **нищо**. Цѣлата имъ “концепция” води до никѣде. Тѣхниятъ режимъ на социална правда и благоденствие, за които сѣнуваха, по своята природна сѣщностъ лиши цѣлия народъ отъ свобода, правда и материални придобивки. Нито хлѣбъ, нито свобода.

Утопията и нихилизмътъ сѣ гветѣ страни на тѣхната “интелектуална” монета.

Презъ цѣлата история на комунистическото движение тѣ не можаха да произведатъ, нито се роди единъ ученъ-интелектуалецъ въ тѣхнитѣ редове, който да види опита на човѣчеството въ истинската му свѣтлина.

Психологическиятъ шокъ, който получиа, кошмарнитѣ ноци, които прекараха, не ги научи нищо ново. **Сѣщитѣ тѣзи престѣпници днесъ се наричатъ демократични социалисти. Прогресивни...!**

Но всѣщностъ вѣрни на комунистическия моралъ на тероръ, насилие, лѣжа и гемагогия, тѣ продължаватъ да насаждатъ класовата омраза - все още боленъ феноменъ въ изроденитѣ имъ души. Смъртната агония премина, но тѣхнитѣ мечти за властъ и пари сѣ живи.

Ето ги отново съ нови методи, но старитѣ хватки. Ограбиха всички държавни фондове - всички ресурси на нацията и практикуватъ номенклатуренъ капитализъмъ. **Висшиятъ ешалонъ на партията създаде организираната престѣпностъ** “мафия”, за да контролиратъ и смажатъ всѣки способенъ, който има инициатива и амбиция по честенъ начинъ да изгради живота си. Мутритѣ, както ги нарече народътъ, иматъ бързи коли, автоматично орѣжие, сателитни телефони и много крадени отъ народа пари. А българскиятъ работникъ не получава съ месеци заплата. Не може да си плати отоплението, нито да си купи бензинъ на рѣждясалата си кола, ако има такава.

“Комунизмътъ е мъртъвъ - да живѣе социализмътъ. Добре дошълъ капитализъмъ” е тѣхното мото. **Когато ги потърсятъ за тѣхнитѣ криминални престѣпления, тѣ крещатъ, че имъ нарушаватъ човѣшките права**. Не отдавна тукъ единъ отъ тѣхнитѣ чеда въ емиграция каза: “Чухте ли, че фашиститѣ спечелили изборитѣ въ България”. Какъвъ кременъ - продуктъ на партията!

Новоизбраното отъ народа правителство, въпрѣки добритѣ си намѣрения, не може да се справи съ най-големитѣ проблеми на нашето об-

щество - корупция и престѣпностъ. Ориенталския “динамизъмъ”, съ който подхождатъ къмъ всѣки проблемъ, би проигралъ историческия шансъ на страната ни да намѣри мѣсто върѣдъ западнитѣ демокрации.

Изисква се виждане, куражъ и решителностъ, за да се спре разрушителната сила.

Всѣка държава има достатъчно срѣдства, ресурси и начини да съкруши организираната престѣпностъ и да отвори пътя къмъ нормално развитие на нашата страна, ако управляващитѣ не сѣ корумпирани. Истинскиятъ държавникъ се рѣководи отъ чувство и съзнание за дългъ предъ народъ и Родина. **Историята ги сѣди по това, какво сѣ направили за нацията, а не за себе си**. Въ нашата страна бушува една сила, която руши 13-вѣковната ни държава. Тази сила е създадена отъ комунистическата конспирация. Тя е днесъ навсѣкѣде. Тя е въ селската община, тя е въ сѣдебната и изпълнителната властъ. Тя е въ държавната администрация и въ парламента. Тя е въ всички етажи на министерствата. **Комуниститѣ не сѣ общественици, нито политически дейци. Тѣ не могатъ да бждатъ и държавници, защото тѣ сѣ криминални престѣпници. Но никой досега не ги потърси за тѣхнитѣ престѣпления**. Ако тѣхната разрушителна дейностъ не се спре - нацията ни е обречена на загиване. Криминалнитѣ престѣпления сѣ опасни за обществото и за личната свобода на индивида.

Тѣ днесъ участватъ въ политическия процесъ на страната дори, а всѣщностъ тѣхното мѣсто е задъ решеткитѣ. Демокрацията не е общество на хаоса, а на редъ и закони.

Въ демокрацията всѣки има права и свободи и въ сѣщото време задължения и отговорности.

Демократично общество безъ закони и кодексови норми се превръща въ анархия, отъ която се възползватъ само криминалнитѣ елементи на корумпираниитѣ отъ миналата номенклатура. Българскиятъ народъ трѣбва да държи смѣтка на всѣко правителство какво е направило за народа. Напроятъ има последната дума на изборнитѣ урни. Ако си негоденъ - нѣмашъ право да участвашъ въ никаква властъ. Такава е присъдата при свободното общество.

Затова ние питаме настоящото правителство - **защо не се справите с тѣзи престѣпници?**

Крайно време е да се взематъ бързи и решителни мѣрки противъ силитѣ - рушители на нашата нация и държава.

Мнения

Професионалисти и началници

На стр. 24 въ брой 1 отъ 1999 г. на списание "Борба" има малка статия, която е единъ кратък задълбоченъ анализъ на политическата обстановка въ страна-та въ периода на демократичнитѣ промѣни следъ 10 ноември 1989 г.

Наистина, Стамболовъ се освободи отъ ученитѣ си глави - професионали, полиглоти и т.н. Но **сега никой не желае да се освободи отъ тѣзи наследници на комуниститѣ**, които се смѣтатъ за професионалисти въ своята областъ. **Умни глави, че повечето знаятъ западенъ и руски езикъ**. Само че този езикъ го бѣха учили, за да сж въ кракъ съ модата отъ комунистическо време. Съ езика отиваха въ дипломацията, външно министерство, разузнаване, икономически и търговски представителства. Естествено езикътъ бѣше подхраненъ съ партиенъ билетъ.

Но сега въ всички сфери на живота **нѣкогашнитѣ активни комунисти и тѣхнитѣ наследници издигнаха лозунга "Ние сме професионалисти"**, т.е. тѣ сж незамѣними. Само че тѣ не искатъ да си работятъ спокойно професията, а искатъ чрезъ нея да командватъ, т.е. да сж началници. И **така си останаха тѣ и ректори, и декани, и ръководители на катедри, и директори на предприятия, и председатели на поземленитѣ комисии и т.н., и т.н.** И вече като администратори, закърмени съ първиченъ наследственъ комунизъмъ **тѣ всячески пречатъ на демократичнитѣ реформи**. Отклоняватъ срѣдства, съкращаватъ неудобенъ отъ тѣхна идеологическа гледна точка персоналъ, спжватъ връщането на земята. Тоестъ тѣ спиратъ реформата, а същевременно обвиняватъ правителството, че е некадърно. Скоро казвамъ на единъ професоръ "Щомъ си професионалистъ - работи си точно по професията. Твори наука, а не да си началникъ на звеното и само да нареждашъ глупости."

Една отъ задачитѣ на тѣзи комуноиди началници е да се включватъ въ търговски офертти, за да взематъ комисионни, а не прѣко да мислятъ за прогреса на държавата като цѣло.

При разговоръ съ единъ агрономъ му казахъ: "Щомъ си специалистъ - вземи на баща си нивитѣ и създай образцово земеделско или животновъдно стопанство, а не да си председателъ на поземлена комисиия и да искашъ голѣма заплата, това ли ти е професионализъмътъ?" Той позеленѣ. Но тѣзи агрономи сж закърмени съ идеитѣ на колективизма въ земедѣлието, **тѣ искатъ другъ да работи, а тѣ да даватъ команди**.

Какъ може да се обясни една голѣма болница да има дългъ къмъ държавата отъ 15-18 милиарда лева. Ами обяснява се - "професионалиститѣ" началници сж все бивши и настоящи комунисти. Тѣ гледатъ само своята лична облага - живѣятъ на широка нога, взематъ комисионни отъ излишни търговски сдѣлки и т.н., и т.н. Е, не е редно само въ върховетѣ на властта да сме се очистили отъ комуниститѣ "професионалисти". По мѣста, на ниво предприятие, институтъ, болница, катедра и др. **трѣбва тѣзи самонарекли се "професионалисти" да бждатъ отстранени отъ ръковод-**

нитѣ длъжности. Но го нѣма вече Стамболовъ. Нѣкой ще възрази - сега не е времето на Стамболовъ. Не е така. Това, което си направимъ ние самитѣ, това ще сърбае. Отвѣнъ никой нѣма да ни ограничи. Ето Чехия, Унгария, Полша - дръпнаха напредъ, но тѣ намѣриха сили да ограничатъ тѣзи самозвани "професионалисти" комунисти. И най-важното - тѣзи хора по мѣста взематъ своитѣ деца и внуци на работа при себе си - а крушата не пада далечъ отъ дървото и при това положение реформата ще трае половинъ столѣтие. Както пише въ статията си вестникъ "Анти" отъ 30.1.1999 г. - "Кой е на власть у насъ" - ще се оправяе бавно, бавно. **Дори тѣзи "професионалисти" се подиграватъ на насъ, които ходѣхме по митингитѣ и мръзнѣхме за каузата на демокрацията**. А има хора, добри специалисти, не комунисти, които сж вѣрни на демокрацията, които въ този отговоренъ моментъ на промѣнитѣ могатъ да бждатъ добри администратори. Трѣбва да се приложи правилото на капитанитѣ отъ Сръбско-българската война. Нѣма генерали - ще командватъ капитани, и успѣхътъ на всички е ясенъ. Тази пасмина, околпа се комунистическа, професорска, доцентска, директорска бюрокрация **не трѣбва да бжде административенъ ръководителъ**. Да се сложатъ млади ръководители. Вижда се какъ тѣзи "професионалисти", останали отъ старото време, се събиратъ на сутрешно кафе, което замѣства нѣкогашнитѣ сборки на партийнитѣ групи.

А иначе на всеослушание трѣбятъ, че нѣмало политика вече въ дръжавната служба. Забелѣзвалъ съмъ какъ съ усмивки и съ широко отворени очи и радостни реплики се радватъ дори и на най-незначителнитѣ успѣхи на тѣхнитѣ комунистически партийни фракции. Тѣ се стараятъ всячески въ съюзи и други обществени организации да вмъкнатъ свои хора. Въ отношенията си къмъ голѣма частъ отъ студентитѣ, специализантитѣ, тъй като тѣ зависятъ отъ тѣхъ, много отъ тѣзи комунисти професори, доценти сж се превърнали въ истински изнудвачи търговци - мисля, че читателитѣ добре разбиратъ смисъла на моето изказване. **За комуниститѣ професори висшето учебно заведение се е превърнало въ срѣдство за забогатяване**, това личи отъ живота, който водятъ - апартаменти, екскурзии по екзотични страни, наличие на скъпи автомобили, което не може да стане съ една обикновена заплата. Никой не смѣта да хване тѣзи професионалисти за яката, но "националното съгласие" все едно казва "Сакънъ, не ги пипайте". Остава се съ впечатлението, че съществува нѣкакъвъ страхъ да не бждатъ обидени комуниститѣ. **А това потвърждава афоризма, който се говори отъ хората "Промѣнитѣ се започнаха отъ комуниститѣ, правятъ се чрезъ комуниститѣ и основно въ полза на комуниститѣ"**. На масата отъ народа му остана единствено правото, че може сега да си говори и да събира трохи отъ промѣнитѣ.

*Д-ръ Иванъ Крумовъ Бебечева,
главенъ асистентъ по лицево-челюстна хирургия
при МУ - гр. Пловдив*

Политика, идеологии, термини и животински нагони всрѣдъ човѣшкия рог

“Човѣкъ се отличава отъ овена само по това, че за него съзнание-то замѣня инстинкта или че неговиятъ инстинктъ е осъзнатъ.”

К. Марксъ, Ф. Енгелсъ, “Нѣиска идеология”, съч. т. 3, стр. 30

Ние, които добриятъ Богъ доведе живи и здрави до 21-то столѣтие, не можемъ да не кажемъ нѣщо за значението на горнитѣ думи. Защото все още думитѣ иматъ нѣкакво значение. Не е достатъчно само да виждаме картини на масовото избиване на невиннитѣ албанци. Трѣбва сѣщо да си припомнимъ и други факти отъ най-новата свѣтловна история, защото когато се забравятъ **масовитѣ геноциди на Ленинъ, Сталинъ, Хитлеръ, Г. Димитровъ и неговата руско-комунистическа банда, Полъ Потъ и другитѣ подобни, ето че се идва до Мира и Слободанъ.**

Можемъ ли да кажемъ, че горнитѣ, обожествени въ държавитѣ имъ фигури сѣ овни! Съвсемъ не! Адовитѣ изчадия сѣ съ осъзнати нагони! “Да се обѣсѣятъ, за да се внуши страхъ на другитѣ” - това сѣ думи на Ленинъ, осѣждащъ на смъртъ група “кулаци” само защото сѣ кулаци. **“Нѣма страшно отъ това България да се обезлюди”,** казалъ “нашиятъ великъ вождъ” съ спиритосания си, още приживе подготвенъ за мумифициране мозъкъ, когато другаритѣ му били изплашени отъ масовитѣ убийства на българи - 1944-1945 г. “Сѣветскиятъ съюзъ е достатъчно голѣмъ, ще доведемъ хора отъ тамъ”, прибавилъ за успокоение героятъ отъ Лайпцигъ. Зловещата роля на тоталитарнитѣ бащи на народитѣ не може да ги приравни не само съ овена, но и съ тигъра, змията и акулата. Тѣ сѣ просто пресѣпници срещу човѣчеството. **Престѣпници, особено опасни, защото сѣ масовата наркоза върху разума и съвестъта на подвластнитѣ имъ народи, освобождаватъ низкитѣ животински нагони въ тѣхнитѣ вѣрни последователи.** Масова наркоза сѣ термини като “ние сме първитѣ”, “ние сме най-великитѣ”, “ние сме народна демокрация”. Истински народна действително, защото по време на колективизацията въ Русия милиони, а въ България стотици хиляди дребни селяни, между тѣхъ и миньори по единъ или другъ начинъ загубиха или значително съкратиха времето на своя човѣшки животъ. Сега кликата на Милошевичъ унищожава пѣкъ другитѣ етноси въ държавата си, като използва официално поне други термини. Именно, борба съ терориститѣ. И накрая сѣщото! Все сѣщото! Унищожаватъ се хиляди и хиляди хора, и всичко това се признава съ съответнитѣ термини. Историята е все сѣщата! Това е трагичната история на 20 вѣкъ. **Това е трагичната история на все още голѣмитѣ възможности на тоталитарнитѣ сили да даватъ свобода на човѣшкитѣ нагони къмъ брутално унищожение и всички видове насили къмъ ближнитѣ.**

Да се върнемъ къмъ темата за животинскитѣ нагони всрѣдъ човѣшкия родъ. Тукъ и особено за българската сегашна действителность **“овенътъ” не може да не ни се натрапи. Имамъ предвидъ нашитѣ сънародници, които заставатъ задъ дѣлото на семейство Милошевичъ.** Като човѣкъ, живѣлъ и училъ въ комунизма, който е видѣлъ какъ комуниститѣ получаватъ образование, понятията “академикъ” и “овенъ” съвсемъ не се изключватъ взаимно. Напълно естествено бѣше въ времето на съветското робство единъ овенъ да стане академикъ. Но тукъ нѣщата сѣ много по-страшни. Тукъ, както Марксъ казва, има осъзнати инстинкти. Тукъ се касае за осъзнато приемане и одобрение на най-зловещитѣ престѣпления срещу човѣчеството отъ времето на геноцидитѣ на Полъ Потъ. Де да бѣха нашитѣ поддръжници на сръбския Полъ Потъ само овни. Не, драги сънародници! Тѣ не сѣ овни, както не бѣше овенъ Тодоръ Живковъ съ своитѣ 32 резиденции. Престѣпницитѣ срещу човѣчеството знаятъ много добре що е това властъ и що е това пари! Овни сѣ много отъ тѣхнитѣ последователи! Мислятъ ли тѣ, че като служатъ на интереситѣ на Милошевичъ, ще получатъ наново, вече твърде много отъ изгубената си властъ, върху живота, свободата и имота на съотечественицитѣ си. Не ми се вѣрва българинътъ да се остави пакъ да го върнатъ въ робовладелската епоха.

Защото вече времената сѣ промѣнени. **Защото както никога досега силата и единството на държавитѣ на свободата и правото, обединени въ НАТО, не е така могѣща.** Бихъ казалъ, че никога както досега, цивилизованиятъ свѣтъ не е билъ така благоденстващъ, така добре съзнаващъ социалнитѣ си проблеми, както сега.

Независимо отъ това все още, както всички виждаме, човѣшкитѣ нагони, благодарение на тоталитарнитѣ режими, могатъ да причинятъ най-ужасни страдания на народитѣ.

Това е особено важно за насъ, българитѣ!

Това, което стана въ нашия сѣседъ и това, което може да стане въ една политически изостанала Русия утре, налага необходимостъта отъ сигурна защита на свободнитѣ народи за нашата страна.

Българитѣ трѣбва да разбератъ колко справедливи сѣ ударитѣ на НАТО въ защита на сигурността на народитѣ. Унищожаватъ се само източнитѣ на насилие, почти не се жертватъ хора, макаръ че не малко сърби сѣ подъ наркозата на силитѣ на мрака и смъртъта.

Българитѣ трѣбва да разбератъ, че **нашето мѣсто е всрѣдъ свободнитѣ народи,** благоденстващи въ миръ и социална справедливост, подъ сигурния щитъ на НАТО. Колкото по-бързо въ НАТО, толкова по-бързо къмъ миръ, сигурность, а после и къмъ благоденствие.

Кой разби България и селското стопанство

Роден съм във село Мраченик, община Карлово във 1929 г., на 27 мартъ.

Прогимназията съм завършил във родното си село.

Селото ни е заселено около 1400 година от две изселнически групи. Едната е дошла от Райково, Смолянско, а другата от Котелъ. Дветъ групи сж се разположили на две различни мѣста. Но поради честитѣ нападения от страна на башибозука, наложило се да се обединятъ и да образуватъ днешното ни село Мраченик. Името си носи още от образуването си. Тѣзи нещастни хора намиратъ най-гѣстата мѣстност само и само да се скриятъ и спасятъ честта на семействата и християнската си вѣра.

Труденъ, много труденъ имъ е билъ животътъ. Околната срѣда ги подбужда да започнатъ да произвеждатъ дървени вжглища. Правила сж елементи за водни мелници (караджейки), части за коли, каци и всичко необходимо за семейния битъ и домакински нужди. Тучнитѣ пасища се покривали съ многобройни кози, едъръ рогатъ добитѣкъ и най-вече овце. Женитѣ сж изпридали получената вълна и сж приготвяли шаяци и всичко необходимо за облеклото и чеизи за момитѣ. Преди 9.09.1944 г. селото представляваше единъ затворенъ цикълъ. Цѣла зима никой никѣде не отиваше, освенъ ако се наложи за медицинско обслужване или жбоболъ да отиде до Карлово, което се намира на 25 км северозападно от селото.

Не мога да ви опиша във нѣколко реда колко хубавъ бѣше животътъ във селото, особено следъ 1934 г. до започването на войната, а нѣма да е много пресилено, ако кажа до смъртта на Царя Обединителъ.

Много голѣмо и тържествено честване бѣше Архангеловденъ на 21 ноември. Църквата е строена масивно презъ 1839 г. Преди нейното построяване е имало нѣколко малки черкви, нѣщо като манастири. И досега сж си запазили наименованията.

Всички християнски празници се празнуваха съ музика. Хората весели и засмѣни. Църквата гъмжеше от народъ - мъже, жени, деца и цѣлото училище, което имаше къмъ 160-170 ученици до трети прогимназиаленъ класъ. Следъ полунощъ, когато хората се разотиваха от гостито (казвах се тука седѣнки) се чуваха пѣсни, провиквания, закачки и смѣхъ, но не можеше да чуешъ нито една обидна дума или нѣкой скандалъ. Всѣки си отглеждаше по 1-2 дка рози, лозя, овощни дървчета, ябълки, круши, сливи по всички слогове.

Но съ настѣпването на мрачното 9-о септемврийско време нѣщата станаха неузнаваеми.

Благоденствието много бързо рухна. Убиха 4 невинни хорица. Сплашиха всички. Имаше коменданство, което нощно време привикваше по-заможнитѣ селяни и ги задължаваха да внасятъ нощенъ заемъ за укрепване на партията безъ разписки и подписи, а само съ насинени задници и избити жѣби. Изборитѣ се провеждаха съ измами при нечуванъ тероръ. Презъ 1958 г. направиха ТКЗС "Великиятъ октомври". Оглавиха го най-голѣмитѣ калпазани, които преди това нощно време ходѣха да крадатъ дърва и кюмюръ, а презъ деня лежах по кръчмитѣ и съ наметнати палта чакаха да дойде "дѣдо Иванъ". Хората бѣха натикани във стопанството. Бѣха останали 5-6 души по-упорити, включително и дѣдо ми Тотю. Азъ по това време си бѣхъ дошълъ от Карлово, кѣдето работѣхъ, и слушамъ селската уредба съобщава, че и последнитѣ 5-6 души разбрали предимствата на колективизма и тѣ доброволно се съгласили и влѣзли във стопанството за благо на народа. Следъ половинъ часъ отидохъ да видя дѣдо. Баба (Богъ да ги прости и двамата) го **налагаше съ счуканъ хромидъ лукъ по устата, че му бѣха избили жѣбитѣ и по лицето имаше синини.** Въ продължение на 2-3 години хората масово напускаха селото и бѣгаха, кой кѣдето му видятъ очитѣ. Най-много семейства се заселиха във Карлово.

Презъ 1992 г. бѣхъ вече пенсионеръ. Извикаха ме във СДС - Карлово, и ме помолиха да стана председател на ликвидационния съветъ.

Какво намѣрихме по документи, когато е образувано ТКЗС-то: 740 дка общо земя; 160 дка розови градини; 150 дка засѣти картофи; около 50 дка лозя; около 150 дка ниви за посевъ, ливади и др.

Презъ 1959 г. от розовитѣ градини сж набрани 450 тона розовъ цвѣтъ, презъ 1960 г. - 210 тона и за нѣколко години изкорениха розитѣ или по-право, изсѣгнаха, понеже тѣ иматъ специаленъ режимъ на отглеждане. Лозята зацепиха, понеже липсваше работна рѣка. **Отъ 80 чифта волове, 240 коня и катѣри, 40 крави и юници, 1000 овце, 250 коли и каруци какво намѣрихме: 300 овце, 3 катѣра, 3 кошума, 3 каруци, 1 камионъ, който не бѣ във движение, 2 трактора и други дреболии.**

За 18 месеца раздадохме на хората каквото имъ се полагаше по указания и постановления. А по полето нѣмаше нито единъ полювъ храстъ, останалъ да откъснешъ, да помиришешъ или се закичишъ за здравето на бившитѣ "болшевики".

Понеже пиша до сп. "Борба", искамъ да сподѣля единъ споменъ от отдавнашно и отминало време. Презъ 1933 г. във село имаше организация на СБНЛ - 26 души млади хора. Въ нея се включваха и учащитѣ се ученици и студенти от града и от Софиа. Сега от тѣзи хора, включително и баща ми, е останал само единъ - 85-годишниятъ Стайко Поковъ. Елитна младежъ. Презъ лѣтото като се прибираха от работа, маршируваха и пѣеха революционни пѣсни, а ние тичахме следъ тѣхъ, обвити във облаци прахъ. **Драги приятели, по селата сме още по-зле и отъ преди 10 ноември. Въ Карловската община отъ Мраченикъ до Чирпанъ всички кметове сж червени. Селата се състоят отъ застарели хора съ промити мозѣци. Завърнаха се и бивши полковници отъ МВР и МНО, които всѣватъ страхъ между малограмотнитѣ хорица и така хемъ сме на властъ, хемъ не сме.**

За моята одисея нѣма да ви разказвамъ. Само това ще сподѣля, че два пѣти съмъ изключванъ във надвечерието на 11 класъ. Трудовакъ съмъ служилъ. Много пѣти минавахъ презъ училището на ДС Карлово.

Да ви кажа и за най-влиятелния легионеръ във нашия край - **Дишко Ивановъ Кацаровъ** отъ с. Домлянъ - лека му прѣстъ. Съратникъ и вѣренъ приятелъ на Иванъ Дочевъ, Димитъръ Додовъ, Петъръ Пешевъ, Константинъ

Цаневъ, Илия Миневъ и други достойни легионери и патриоти. Строгъ тъмниченъ затворъ, концлагеръ въ Куцианъ, 10 г. безъ работа, хули, обиди, доноси - така премина животътъ му следъ 9 септември. Синътъ му Иванъ Кацаровъ бѣше единъ отъ първитѣ активисти на демократичнитѣ промѣни следъ 10 ноември. Кметъ на с. Домлянъ, въ послѣдствие директоръ на Социални грижи въ община Карлово. Комуниститѣ не пропуснаха да го уволнятъ отъ работа веднага щомъ пипнаха властта. По настоящемъ е на работа въ "Българска роза" - Карлово, и е членъ на БДФ.

Но все пак Богъ е съ насъ и ще помогне на България и на народа ни.

Тотьо Дечковъ, с. Мраченикъ, общ. Карлово

Подигравката "Всеобща декларация за правата..." и ние

В началото на декември 1998 се попретупа 50-годишнината на Декларацията на ООН отъ 1948 г., която годишнина **задължава** да зададемъ следнитѣ въпроси:

1. Въ коя година българската държавна администрация е приела и подписала предметната Декларация за правата на човѣка?

2. Какви санкции сж вградени въ Декларацията за подписалитѣ я администрации, но не спазващи "правата" чрезъ Конституцията си, налагаща "ръководна роля", диктатура, "идеология" на насилието-акушерка, т.е. закони на БЕЗзаконието???

3. Кой, кога и къде порица държавнитѣ администрации, които сж приели честваната Декларация на ООН, но необезпокоявано следъ това сж извършвали сждебно маскирани "политически" убийства, има ли списъкъ на така убититѣ?

4. Каква е силата на Декларацията на ООН спрямо насилствени международни диктати, абсолютно противоречещи на текста на Декларацията, но спокойно, необезпокоявано реализиращи етнически геноцидъ - отбългаряване?

5. Защо институцията въ Залцбургъ не може да помогне за установяването - споредъ последния известенъ адресъ - на историческитѣ причини за смъртта на мнозина млади българи, потърсили политическо убежище въ Титова Югославия? Съ напразни молби до Межд. червенъ кръстъ и лично до г-нъ президента Слободанъ Милошевичъ!?

6. Не е ли подигравателно, че деклариранитѣ "права" сж пожелание, оставено въ рѣцетѣ "за реализация" точно на тѣзи, които ги потъпкватъ?

7. Защо у насъ именно самитѣ организатори на ограбенитѣ пенсионери не имъ - и на цѣлия народъ - кажатъ (безъ "мезета"?), какъ тѣхната "ръководна роля" опропасти трупания пенсионенъ фондъ, заедно съ "правата", които тѣ сега търсятъ - отъ правителството на жертвитѣ си...

Крокодилскитѣ съзли - кривославието въ ЛУДославия

Замисълътъ на кжщичката отъ карти да обсеби всичкитѣ си съседи подъ своята доминираща "ръководна роля", се разкри въ спонтанното разпадане на картитѣ! При това се разкриха "братскитѣ" лъжи, орждия, танкове и хиляди избити граждани на лепената съ слюнцитѣ на мѣстнитѣ богове! Разкри се зловещиятъ, подълъ замисълъ "Юго..." за прикриване на точното име "Сърбославия", преминало въ "Титославия" и послѣдевалото "Лудославия" на "мали Ленинъ"-Югосадам! А че замисълътъ "Юго..." е колкото подълъ, дваждъ повече примитивенъ, произхожда не само отъ факта на пренаситилитѣ се и съ премного жертви едва освободили се отъ кжщичката "Сърбославия", но и от абсурда,

че напр. Полша и околнитѣ ѝ славянски държави би образували "Северославия"... Въпрѣки че и днесъ дори свободнитѣ медии непрекъснато повтарятъ за "югоармията" и какви ли не други "юго...", независимо, че задъ тоя псевдонимъ всички разбиратъ само сърбитѣ! Тѣ едва ли вършатъ тази "меча услуга" отъ обективностъ и т.н. "общоприетости" - залъгалки за преизподнята на г-нъ Югосадам... И модерното надпреварване да се плаче не за избититѣ стотици невинни въ т.нар. "етнически чистки", както цинично се наричатъ масовитѣ звѣрства, а затова, че НАТО се опомни да спре лудия да се налудува безпрепятствено и безнаказано и довърши геноцида "Лудославия"

С. Pageвъ

Терзии Алафранга (Басня)

Има ли по свѣта
друга страна,
да граничи отсѣкъде
съ себе сама?!

Не изглежда ли смѣшно
и невѣроятно това?!

Има ли способни терзии други
да правятъ услуги
отъ оня край на Европа

дрехата да ти скроятъ,
безъ дори да се изчервятъ?!

Клемансо и Дизраели
ги бива за това...

Свършиха тѣ работа невѣроятна
за честнитѣ хора съвсемъ непонятна!

И сега, презъ която и граница да рачи
българинътъ да прекрачи,
ще го срещнатъ все съ нашенски погачи...

Така се Балканътъ "усмири" -
да нѣма вече войни!...

В. Енчевъ

Пирончето

(Приказка съ автобиографичен характеръ)

Зърнах го случайно на улицата. Наведохъ се и го взѣхъ. Несъзнателно. Бѣхъ въ ужасно настроение. Градскиятѣ високоразговорители изброяваха имената на стотици българи, осъдени на смъртъ отъ т.нар. народенъ съдъ като фашисти.

Прибрахъ се вкъщи. Измихъ пирончето внимателно. Вече знаехъ какво ще направя съ него единъ день, когато... Малка утѣха, поне въ мечтѣ.

Пирончето бѣ гребно на ръстѣ, съ сплесната главичка и много остро връхче. И, както въ приказкитѣ, изведнѣжъ проговори:

- Благодаря ти, батко. Защо ме извади отъ калъта?

- Импулсивно.

- Ако не бѣше ме взѣлъ, щѣхъ да ръждясамъ и да изгния. Нѣмаше да изпълня предназначението си.

- Предназначение? А именно?

- Да закова нѣщо. Ти ще ме закоवेशъ ли нѣкъде?

- Да, имамъ нѣщо наумъ.

- Батко, искашъ ли да станемъ приятели?

- Разбира се. Но имамъ едно условие: не понасямъ лъжитѣ. Не трѣбва никога да ме лъжешъ.

- Не разбирамъ за какво говоришъ. Какво значи лъжа и лъжене?

- Извинявай, забравихъ, че не си човѣкъ. Лъжитѣ сж изобретение на хората. Лъжа значи да казвашъ обратното на истината. Напримѣръ: на черното - бѣло.

- Батко, когато ме прибра, тѣкмо слушахъ, че сж осъдени на смъртъ много фашисти. Навѣрно тѣзи хора сж били много лоши, щомъ ще ги разстрелватъ?

- Фашизъмъ въ България въобще не е имало.

- Значи не е имало и фашисти, т.е. радиото лъже.

- Радиото говори каквото му наредятъ.

- Кой му нарежда?

- Народната властъ, която дойде на властъ съ решаващата помощъ на братския Съветски съюзъ.

- Щомъ властѣта е народна, защо е имало нужда отъ решаваща помощъ?

- Защото въ началото на септември 1944 комунистическата партия е имала около десетъ хиляди членове. Тѣ се криеха въ миша дупка или въднъ горитѣ. Съветскиятъ съюзъ обяви война

на България, за да я окупира.

- Защо тогава го наричашъ братски?

- Не азъ го наричамъ така. Така го наричатъ комунистѣ.

- Руснацитѣ сж славяни, нали? Ама гледамъ - между братушкитѣ има и много азиатски физиономи. И тѣ ли сж наши братя?

- Братосването, моето момче, става не по кръвна, а по комунистическа линия.

- Значи комунистѣ въ цѣлъ свѣтъ се считатъ братя помежду си?

- Да.

- А руснаци, поляци, чехи, сърби и други славяни, които не сж комунисти, не сж ли ни братя?

- Зависи. На менъ сж братя, а на комунистѣ - не сж.

- Това значи ли, че за българскиятъ комунистѣ останалитѣ българи не сж братя?

- Не сж, разбира се. Ние за тѣхъ сме гадове, жалки отрепки отъ миналото и т.н. И все пакъ ни наричатъ другарю.

- Защо?

- Защото искатъ да създадатъ илюзията, че цѣлиятъ български народъ се е комунизиралъ.

- Но това е лъжа!

- Да. Лъжата е основно средство въ тѣхната пропагандна тактика.

- Значи думитѣ за тѣхъ не значатъ нищо. Изпразнени сж отъ съдържание. Или пъкъ иматъ обратното значение. Съвсемъ се объркахъ. Не знамъ какво да правя.

- Много просто: нѣма да вѣрвашъ на това, което комунистѣ ти каже.

- А крадатъ ли?

- Кои?

- Какъ кои. Нали за комунистѣ говоримъ?

- И още какъ! В началото крадѣха на гребно. Красноармейцитѣ, наприимѣръ, имаха слабостъ къмъ часовницѣ. Сега народната властъ започна да краде на едро. Направиха обмѣна на паритѣ. Веднѣжъ, два пѣти. Каква ти обмѣна. Пладнешки обиръ. Сега идва редъ на фабрицитѣ, работилницѣ. Ще ги национализиратъ. Следъ това ще посегнатъ на земята, на магазинитѣ, на къщитѣ. Хората ще обеднѣятъ. Едва ще преживѣватъ до следващата заплата.

- Защо бѣ, батко? Нали ужъ се борятъ за добротото на човѣка?

- Обяснението е елементарно: икономически

независимиятъ човѣкъ е сѣщо така политически независимъ. На тѣхъ такива хора не имъ трѣбватъ. Човѣкътъ за тѣхъ е работна бройка и трѣбва да се държи изкъсо. Ако не слуша, утре ще му вдигнатъ хлѣба на високо.

- А ти откъде знаешъ всичко това?

- Не е нужно човѣкъ да бѣде пророкъ. Достатъчно е да знае какво стана въ Съветския съюзъ. Нашитѣ вървятъ по отжпканъ пѣтъ.

- Ужасъ. Сега вече знаемъ, че комуниститѣ сѣ лоши хора. Лѣжатъ, крадатъ и убиватъ. Батко, хайде да отидемъ да ги боцна. Врѣхчето ми е много остро.

- Глупчо! Нищо не можешъ да имъ направишъ, защото тѣ сѣ дебелокожи, а главитѣ имъ сѣ чугунени. Освенъ това сѣ много. Отъ десетъ хиляди за нула време надхвърлиха стотарката. Сега сѣ нѣколко стотинъ хиляди. Станаха партийци не по убеждение, а отъ интересъ. Приспособенци. Тѣ сѣ по-злочаковени отъ старитѣ комунисти. Така че кротувай засега. Абе, Пирончо, я ми кажи откъде се взе у тебъ тази буйна кръвъ и този куражъ?

- Ще ти призная, братко. Азъ не съмъ обикновено пиронче. Азъ съмъ продуктъ отъ старо калено желѣзо. Въ менъ има жилки отъ ножа на Кочо Честименски, отъ сабята на Ботевъ и отъ щика на Незнайния воинъ.

* * *

Обикнахъ пирончето. Носѣхъ го до сърдцето, въ душата си. Говорѣхме си често. Оказа се, че въ сплесканата му главичка има много сиви клетки и много знания. Знаеше за Лайпцигския лѣвъ какъ подпали чергата на хиляди хора и подличко ги изостави. Знаеше за Янковцитѣ, дето хвърлиха въ въздуха катедралата. Знаеше, че царъ Борисъ не изпрати на фронта нито единъ български войникъ, а въ т.нар. Отечествена война на бърза рѣка загинаха 30 хиляди българи. Знаеше за фарса, нареченъ референдумъ. Много нѣща знаеше Пирончо. И скърцаше съ жбѣи отъ ядъ.

Пирончо бѣше въ джоба на войнишката ми куртка, когато две момчета съ шмайзери ме смѣгнаха отъ влака на гара Добричъ и ме арестуваха. Заедно се ужасявахме отъ виковетѣ и писѣцитѣ на изтезаванитѣ войници. Дойде моятъ редъ. Понеже нищо не знаехъ за нѣкаква си конспирация въ подѣлението ни, започнаха мъчения. Прикрепиха оголени телефонни жици къмъ показалцитѣ на гветѣ ми рѣце и пуснаха токъ. Гърчехъ се отъ болки. Пирончо ми дойде на помощъ. Пошушна ми да допра показалцитѣ си. Така токътъ започна да минава не презъ тѣлото ми, а само

презъ прѣститѣ. Бѣхъ му безкрайно благодаренъ. Когато следващата нощъ убиха моя приятель Георги Калянджиевъ и хвърлиха трупа му презъ прозореца, Пирончо бѣше мраченъ и решителенъ. Искаше на всѣка цена да се забие въ челото на политкомандира. Не го пуснахъ. Знаехъ, че ще го наскатъ на сачми. Единъ трупъ за този денъ бѣше достатъченъ.

Когато станахъ студентъ, Пирончо ходѣше съ менъ на лекции, въ аутопсионната, въ болничнитѣ стаи. Започна голѣмата чистка на неблагонадеждни студенти. (Менъ, слава Богу, не ме засегна, защото единъ добръ човѣкъ бѣ унищожилъ досието ми.) На общо събрание всѣки единъ отъ тѣхъ бѣ персонално обруганъ и оплютъ съ най-лоши думи, а навѣнъ ги чакаха камионеткитѣ на Държавна сигурностъ. Пирончо беснѣше. Искаше да се забие въ езика на главния плювачъ - Богданъ. Разбира се, не го пуснахъ. Чувствата ми къмъ него вече бѣха много дълбоки, за да го прежая. Пѣкъ, да си призная, вардихъ го за нѣщо по-важно.

Въ страната ставаха интересни събития. Обѣсиха Никола Петковъ. Пирончо недоумяваше:

- Батко, защо го обѣсиха? Нали той ужъ бѣше единъ отъ най-главнитѣ въ Отечествения фронтъ?

- Да, бѣше. Когато разбра, че сѣ го жестоко излѣгали, се опълчи срещу комуниститѣ и тѣ го ликвидираха. Сега ще дойде време тѣ взаимно да се унищожаватъ.

- Откъде знаешъ?

- Отъ съветската история. Чувалъ ли си за Ежовъ, Ягода, Троцки и пр.?

Пирончо бѣше неотлъчно съ менъ и когато обѣкохъ лѣкарската престилка. Единъ денъ ме попита:

- Батко, защо непрекъснато си замѣташъ престилката върху колѣнетѣ?

- Защото тамъ има гупка.

- На колѣното ли? - натѣжи се то.

- Не, на панталона, протри се отъ носене.

- А защо не го смѣнишъ?

- Нѣмамъ втори костюмъ.

- Ами купи си новъ!

- Не мога. Заплата ми не стига за друго освенъ за храната въ стола и за наема на половинъ стая. Нали знаешъ, живѣя съ братъ ми въ една стая.

- Ами когато жена ти идва отъ време на време?

- Нищо, ние спимъ на едното легло, братъ ми - на другото.

- Ега ти младоженцинтѣ...
 - Не псувай!
 - Не псувамъ. Възмуцавамъ се. Батко, имашъ хубави обувки съ суровъ каучукъ. Какъ ги купи?

- Тѣ сж ми сватбенъ подаръкъ отъ вуйчо Ваньо. Най-скжпото нѣщо, което получихме.

- А сватбата бѣше ли голѣма?
 - Абе момче, ти не бѣше ли тамъ?
 - Не. Ти ме остави въ Благоевградъ.

- Добре, вѣнчавката стана въ кжщата на баща ми. Имаше 10-12 близки роднини и единъ свещеникъ. Кумътъ нѣмаше пари да плати на попа, та се вдѣгнахме въ чудо.

- А сватбено пжтешествие направихте ли?
 - Да. Отъ хола до спалнята.

* * *

Роди ни се синъ. Момчето порасна, стана мжжъ. Както казва поетътъ, надежда отъ ниаде взорътъ не виждаше. Унгарцитѣ се разбунтуваха - смачаках ги съветски танкове. Пражката пролѣтъ така и не цѣфна. Поляцитѣ се размърдаха - сжщата участъ. Единъ день казахъ на Пирончо:

- Нѣма управия. Стѣгай се за пжтъ.
 - ?

- Ще бѣгаме презъ граница.

- Ама какъ ще оставимъ този нещастенъ народъ?

- Народътъ още спи. Ние не можемъ да го събудимъ. А когато се събуди, нека се размисли защо, аджеба, хора изоставятъ всичко задъ гърба си и бѣгатъ отъ Родина та си.

- Правъ си, отъ добро не се бѣга.

* * *

Двадесетъ години минаха. Пирончо скучае-

ше. Въ Щатитѣ му липсваха силни преживѣвания. Често ми мърморѣше. Искаше най-после да закове нѣщо. И ето че дойде време да свършимъ тази работа. Казахъ му:

- Пирончо, българскиятъ народъ се събуди.

- Какъ така?

- Гладътъ го събуди. А за тебъ дойде време да те закова.

- Наистина? - зарадва се пирончето. - Кжде ще ме закоवेशъ?

- Народътъ сковава ковчегъ. И ти ще можнешъ.

- О, ковчегъ. Не е много приятно. Е, все пакъ ще свърша нѣкаква работа.

- Това не е каква да е работа, а е голѣма работа. Въ ковчеза ще положатъ тленнитѣ останки на вещица - столѣтница, която най-после, на 4 февруари, сдаде Богу духъ. Ще бжде весело погребение. На 19 априлъ 1997.

- Що е сторила тази проклета бабичка, та я мразятъ толкова?

- Паметътъ ти отслабва, моето момче. Вещицата съсипа живота на нѣколко поколѣния. А тѣзи работи трѣбва да се помнятъ. И не само да се помнятъ, но да се предаватъ на деца и внуци. Народъ безъ паметъ не може да оцѣлѣе.

- Разбирамъ. А ти имашъ ли съ какво да ме закоवेशъ?

- Имамъ. За чукъ ще ми послужи бюлетината.

Калифорния, САЩ

Разказалъ приказката безъ преувеличения,

но съ много съкращения,

д-р Георги Ангеловъ,

бившиъ гадъ и жалка отрепка,

сега - нормаленъ човѣкъ

Пишатъ ни....

отъ с. Изворъ махала въ политѣ на Връшка чука

“Народенъ” сждъ

Бѣхъ на 12 години, когато дойде черната дата 9 септември. Моето село е въ политѣ на Връшка чука, на 2 км отъ Сръбската граница. Спомнямъ си, че започнаха да минаватъ руски войски. Ние, малкитѣ овчарчета, се приближихме до шосето и гледахме рускитѣ танкове и коли. Но когато спря единъ автомобилъ и нѣколко войника скочиха отъ него, грабнаха една овца отъ стадото на дѣдо Цанко Вѣковъ и си заминаха, ние вече не ходихме до шосето.

Започнахме учебната година съ голѣмо закѣснение. Бѣхъ съ овцитѣ въ полето, когато мина мой колишия и ми каза, че сж арестували Методи Велковъ и Данчо Ниновъ, а полицаятъ Иванъ Павловъ е вече въ затвора.

БЪГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Методи Велковъ бѣше учитель въ селото, жененъ за леля Стоянка Генчова. Имаше две момичета. Едната, Цена, моя братовчедка, прекара много голѣми страдания въ Бѣлене и почина въ млади години. Другата - Вѣрка, съ която учехме заедно, е вече 30 години въ емиграция - живѣе въ Белгия.

Моятъ дѣдо, Данчо Ниновъ, бѣ старъ полицейскій отъ Сговорийско време. Ние нѣмахме затворъ въ селото, хората бѣха Божи и работливи. Арестуванитѣ отъ нашето село откараха въ Кула, а следъ това въ Видинъ, понеже затворѣтъ бѣше малкъ, а тѣ затвориха много хора. Комуниститѣ направиха Винарското училище на затворъ и тамъ бѣха вуйчо Методи и дѣдо Данчо.

Леля Стоянка плати голѣма сума и следъ 4 месеца Методи Велковъ бѣ освободенъ и по-късно избѣга за Сърбия. Следъ това за Австрия и почина въ Клагенфуртъ. Богъ да го прости.

Полицаятъ Иванъ Павловъ бѣ осъденъ на смъртъ, но баба Вълкана - негова тѣща, продаде голѣма нива, плати на една партизанка и предъ сѣда падна на колене и цѣлуна краката на партизанката, а тя помилва Иванъ Павловъ съ доживотенъ затворъ.

Дѣдо Данчо бѣ обвиненъ, че е работилъ за държавна сигурность и трѣбвало да убие Тодоръ, по прѣкоръ Вѣтъра, който е билъ нелегаленъ партизанинъ. Дори показаха и майзера, който му билъ даденъ отъ Държавна сигурность. Защо дѣдо Данчо не е убилъ партизанинъ, и азъ не знамъ.

Въ това време въ Сърбия бѣше голѣмъ гладъ. Дори България трѣбваше да приеме сръбски деца, хранѣхме ги да не умратъ отъ гладъ. Границата раздѣли дветѣ села - Велики Изворъ, което остана въ Сърбия, и Изворъ махала - въ България, но ние сме си отъ единъ долъ дръвки. Отъ Велики Изворъ имаше нѣколко оженени въ нашето село. Една отъ тѣхъ, баба Мика Генчова, имаше голѣма фамилия въ Велики Изворъ. Нейната роднина Кръстю Мирчевъ, богатъ човѣкъ, имаше двама сина, които били титови партизани. Единиятъ работѣше въ Бѣлградъ съ сръбската Държавна сигурность, наречена УДБА. За да спаси дѣдо Данчо, Кръстю Мирчевъ поиска 25 кофи жито. Кофата е 15 килограма.

Моятъ баща, който бѣ останалъ сиракъ на 3 години отъ Балканската война и никога не се е занимавалъ съ политика а знаеше само косата и мотиката, сложи 25 кофи жито въ чувалитѣ, натовари ги въ колата и презъ ноцѣта трѣгнаме за Сърбия. По това време границата не се пазѣше тѣй строго, но все пакъ бѣше рискована работа. Азъ водѣхъ кравитѣ, минахме границата, дадохме житото на Кръстю Мирчевъ и се върнахме благополучно. Синѣтъ на Кръстю Мирчевъ издаде единъ документъ съ разни сръбски печати, че дѣдо Данчо Ниновъ е билъ най-голѣмиятъ ятакъ, спасителъ и хранителъ на сръбскитѣ партизани.

Следъ 7 месеца дойде дѣлото на дѣдо Данчо. Майка ми каза, че ще ме отведе да видя дѣдо, но при условие, че нѣма да плача. Тя взе документа и банкноти въ джоба, колко бѣха не ми каза. Като влѣзохме въ Видинския сѣдъ, тя даде всичко на адвоката, а азъ, малко селяндурче, замръзнахъ на стола.

За всѣки подседимъ партизани и цигани викаха "Смъртъ, смъртъ". Когато дойде редъ на дѣдо Данчо, отъ балконитѣ пакъ викаха "Смъртъ, смъртъ". Сѣдята стана и прочете накрая сръбския документ, и каза: "Освобождава се." Всичко това стана съ 375 килограма жито.

Толкова струваше единъ животъ.

Генчо Нанковъ, сега живѣе въ САЩ

отъ Швейцария

...Азъ изучавамъ Балканска история и при едно посещение въ Вашата страна попаднахъ на спис. "Борба". Ще се радвамъ много да получавамъ "Борба" както и да прочета книгата на д-ръ Дочевъ.

Весела Коледа и Честита Нова година!

Богъ да пази Царя и Вашето прекрасно отечество България.

Вашиъ Г. Бейли

отъ Прага, Чехия

Г-нь Дърводѣлски,

Приемете сърдечни поздравы и молитвено благопожелание на Васъ и всички братя и сестри изенаници и щастлива и благодатна Новата 1999 г.

Свещеноикономъ Пламень Ангеловъ

отъ Чикаго, САЩ

До членоветъ на БНФ

Вашиата организация изпрати една плодonoсна година. Националният фронт исторически пока- за несломимъ български духъ на единствената политическа организация въ чужбина, ратувала и въ най- труднитъ години да съхрани националната ни гордостъ, доказа на свѣта, че България има синове и дъщери, които независимо къде живѣятъ на земято кълбо, носятъ въ сърцата си борбеностъ и непримирение къмъ неправдитъ на времето...

Пожелавамъ на БНФ да стане знаме на българитъ по свѣта.

Богъ да Ви благослови!

Съ уважение: Нина Георгиева

отъ Ню Йоркъ, САЩ

Уважаеми всички, които работятъ въ редакцията на спис. "Борба",

Обажда се единъ отъ най-старитъ емигранти, преминали въ България презъ карцери, народенъ сжъ, както и презъ лагеритъ въ Гърция и Италия.

Отъ 9 години чуваме обещания, че комунизмътъ е свършилъ, но тѣ сж все още навсѣкжде. Защото на тѣхъ не имъ се оставятъ тлъститъ заплати и мекитъ кресла, сжцо и ограбенитъ незаконно имоти. Никой не ги наказва. И тѣ ще се държатъ до последно.

Затова трѣбва да се организираме и съ Шуми Марица да ги сринемъ и възстановимъ Търновската конституция.

Поздрави: Желѣзко Гочевъ

отъ Торонто, Канада

Драги Дърводѣлки,

...Азъ дълбоко вѣрвамъ, че нашата национална борба ще успѣе въ полза на България и нейния отчаянъ народъ. Лошото е, че народътъ е дълбоко отровенъ отъ комунистическата пропаганда и приемане на националната философия и пѣня за творчество нѣма да бжде лесно. Днешното правителство въ своята политика е поставено между чука и наковалнята, т.е. българската опозиция, възпитаници на комунизма и западнитъ сили, които никога не сж били близки съ България. Това обстоятелство ще изисква повече сили и умъ!

За България!

Твой Василь Негѣлчевъ

Отъ Винтербахъ, Германия

...Дано бждещото поколѣние доживѣе пълното срутване - погребение на комунизма. Дано Богъ помогне на д-ръ Дочевъ да живѣе още много години, за да може наставнически да ржководи и наставлява заедно съ своитъ съдейници...

Желая на цялата организация и редакцията на "Борба" крепки здраве и бодъръ духъ въ борбата, която не ще остане безъ резултатъ.

Вашиъ братъ по сждба Пенчо Георгиевъ

отъ Шпайеръ, Германия

...Вчера слушахъ Свободна Европа. Много българи се оплакаха - репресирани, бити отъ живковата банда и режимъ, по 15 год. въ затвора, ослѣпени и полуживи отъ мъчения, днесъ получаватъ по 35 000 лв. пенсия!

Безочие и безсрамие!

П.П.

Поради добритѣ отноше-
ния съ нашата съседка Турция е
възприето за преминалата исто-
рия да се казва "Османско вла-
дичество".

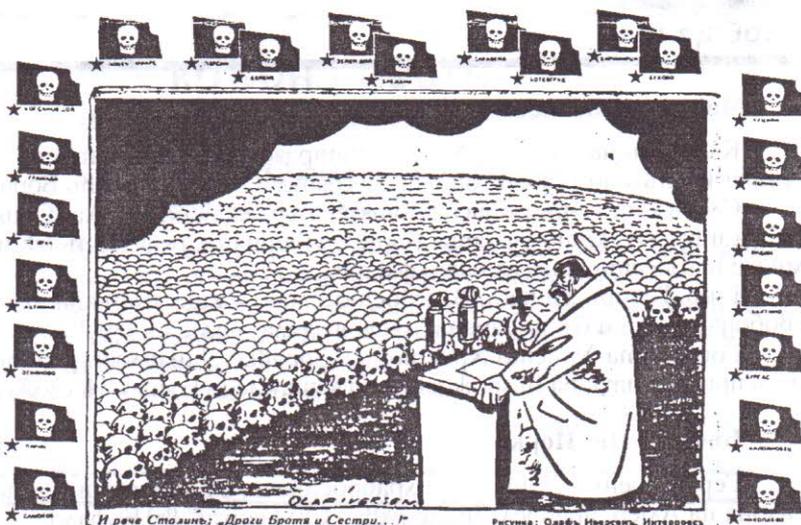
Турция безъ съпротива и
мълчаливо съгласие прие Съеди-
ненieto на Княжество Бълга-
рия съ Източна Румелия, дока-
то Русия се противопостави и
подбуди Сръбско-българската
война!

**Историята доказва съ не-
оспорими факти:**

Презъ Отоманското влади-
чество за около 500 години
существоваше единъ затворнически лагеръ **извънъ границитѣ на България**, нареченъ
Диарбекиръ, кждето се изпращаха на заточение съ присъди гейци отъ българското осво-
бодително движение.

Презъ страшното руско робство за 45 години **въ границитѣ на България** се изгра-
диха 60 концентрационни лагери, кждето бѣха зѣркски унищожени стотици хиляди бъл-
гари, борци срещу престъпното московско управление.

Това да не се забравя отъ следващитѣ поколения, които обичатъ Родината си!!!

И рече Сталинъ: „Дрзги Братя и Сестри...“

Рисунок: Олефъ Ивановъ, Игитерресъ

Изъ чуждата преса

THE WALL STREET JOURNAL

ings of the IOC may be dimming. Proposals by the IOC executive committee to limit the number of members voting on Olympic host cities and to set up an ethics panel have been attacked by some IOC blocs. Ivan Slavkov, an IOC member from Bulgaria who once ran the country's Communist television station, reaches back to the Cold War for rhetorical flourish. In a private letter to IOC President Juan Antonio Samaranch, he describes the charges against IOC members as "part of an organized attack against the international sports structures undertaken by mighty financial circles." Even Mr. Samaranch has resorted to blaming the world's media for creating a mania for reform.

ратилъ писмо, въ което се казва, че всъщностъ разкритията за корупция сж опитъ да се подкопае между-
народното олимпийско движение. Авторътъ на статията, на когото не могатъ да се отрекатъ нюхъ и профе-
сионализъмъ само съ едно изречение е характеризиралъ проявата на г-нъ Славковъ - **тя просто е въ**
типичния комунистически духъ, който никога не е напускалъ тази многостранно развита фигура
- като се започне отъ продажбата на оръжие и се стигне до това какъ се оцѣлѣва въ мѣтни
въремена - ще допълнимъ ние.

... **Иванъ Славковъ**, членъ на Международния олимпийски ко-
митетъ отъ България, който преди ръководѣше българската ко-
мунистическа телевизия, се връща назадъ къмъ студената война
съ единъ риториченъ фанфаръ. Въ едно частно писмо до предсе-
дателя на Олимпийския комитетъ Хуанъ Самаранчъ, той окачест-
вява обвиненията (за корупция) срещу членове на комитета ка-
то **"частъ отъ една организирана атака срещу международ-
ния спортъ, предприета отъ могъщи финансови кръгове"**.

Б.Р.

Въ единъ отъ мартенскитѣ броеве на в-къ "Уолстрийтъ джър-
наль", на първа страница, бѣше публикувана статия, разглеждаща
последнитѣ скандали за корупция въ високитѣ сфери на Междуна-
родния олимпийски комитетъ. Старото правило тамъ, кждето има нѣщо
гнило да бжде замѣсено и името на България, проработи отново. То-
зи пътъ заслугата е на председателя на Българския олимпийски ко-
митетъ Иванъ Славковъ. Героятъ отъ тоталитарното ни минало е изп-

Съобщения

Чикаго, Илиноисъ

Клонът на БНФ в Чикаго отпразнува тържествено на 6 март Деня на освобождението, организиран много добре от председателя г-н Бориславъ Борисовъ и секретаря г-нъ Иванъ Тодоровъ.

Следъ като г-нъ Борисовъ откри тържеството, г-жа Юлия Трайкова говори за освободителната война и българското участие въ нея. Нейниятъ рефератъ бѣ исторически обоснованъ, изпълненъ съ много неизвѣстни досега намъ факти.

Г-нъ Тодоръ Пеневъ въ своето слово сжщо изтъкна заслугитѣ на българитѣ и подчерта, че свободата не ни бѣ подарена, а ние я заплатихме съ кръвъ и злато.

Господата Христо Христовъ и Здравко Данаиловъ рецитираха стихотворения въ националенъ духъ при звуцитѣ на възрожденски пѣсни, следъ което бѣ сложена братска трапеза.

Бъфало, Ню Йоркъ

Герзювденъ - Денътъ на храбростта, бѣ отпразнуванъ най-тържествено на 2 май 1999 г. въ салона на Амер. православна църква "Св. Георги" въ Бъфало.

Въ службата преди обѣдъ бѣ почетепа паметьта на починалитѣ председателъ и подпредседателъ на БНФ г-ръ Георги Паприковъ и инж. Ангелъ Гъндерски, както и на всички гейци на БНФ, починали въ емиграция.

При банкетното тържество бѣ сложена народна трапеза съ печени агънца и руино вино подъ звуцитѣ на родна музика. Като гости присжтствуваха ген. Билъ Соболски, г-ръ Просекъ отъ Украинския конгресъ, както и г-нъ Бобъ Блени, който поднесе поздравления отъ г-нъ Жакъ Кемпъ. Кметътъ на градъ Бъфало г-нъ Антони Масиано издаде подходяща прокламация.

Литературната програма бѣ отлично подготвена отъ г-ръ Русева. Бѣха прочетени поздравления отъ Н.В. Мария Луза, поч. предс. на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ, члена на Президиума дипл. инж. А. Дървогъласки, Н.П. епископъ Гедеонъ, сенатора отъ Пенсилвания г-нъ Аланъ Спекторъ и други.

Неуморимиятъ организаторъ, председателъ на клона г-нъ Мир. Герзювъ, обяви, че отъ тази година клонътъ Бъфало ще носи името "Д-ръ Георги Паприковъ" въ честъ на знаменития родолюбецъ и председателъ на Българския националенъ фронтъ.

Тържеството завърши при високъ духъ и ентусиазъмъ за работа за доброто на Родината.

Скръбна вестъ

Въ началото на месецъ априль почина въ Торонто, Канада, следъ кратко боледуване

г-жа Райна Михайлова,

родена въ гр. Дебъръ на 15.04.1914

Преди Втората свѣтвна война г-жа Михайлова заедно съ съпруга си отецъ Василь Михайловъ заминаватъ за Торонто. Тукъ тѣ ставатъ едни отъ най-дейнитѣ членове въ черковния и просвѣтенъ животъ на македоно-българското общество - единиятъ като свещеникъ, а тя като учителка въ църквата Св. Георги, а следъ това въ Св. Троица. Погребалната служба бѣ извършена на 7 априль въ църквата Св. Троица въ присжтствието на стотици почитатели.

Нашата колония въ Торонто загуби единъ отъ най-почитанитѣ свои членове.

Вѣчна паметь и лека й пръстъ!

ЦУС на БНФ

Съобщаватъ ни, че презъ месецъ януари 1999 въ гр. Ванкувъръ, Канада, е починалъ

Д-р Иванъ Добревъ

дългогодишенъ членъ на ЦУС на Българския националенъ фронтъ. Закърменъ още като младежъ съ националнитѣ идеи, д-ръ Добревъ имъ остана вѣренъ до края на живота си. Той бѣ винаги въ помощъ на борбата противъ комунизма за свобода и демокрация на изстрадалото ни отечество.

Вѣчна да бжде паметьта му!

ЦУС на БНФ

За съжаление, бѣ потвърдено съобщението за смъртта презъ лѣтото на 1998 г. въ Монреалъ, Канада, на

г-нъ Атанасъ Кефсизовъ

дългогодишенъ емигрантъ, отявленъ борецъ противъ комунизма, представителъ на българската национална интелигенция отъ преди 9 септември.

Лека му пръстъ и вѣчна паметь!

Борба

Скръбна вестъ

На 25 априлъ 1999 г. почина неочаквано

г-нъ Стефанъ Чаневъ

род. на 21 януари 1922 г.

Напусна ни един голѣмъ радетелъ за българщината, бившъ народенъ представителъ, директоръ на Агенцията за чуждестранна помощъ, единъ отъ най-активнитѣ членове на Българския демократически форумъ. Съ своята себепотдайна и безкористна дейностъ Стефанъ Чаневъ остави незабравими спомени и примѣръ за подражание на всички ни.

Прекланяме се предъ паметъта му!

ЦУС на БНФ

Скръбна вестъ

На 9 февруари 1999 почина въ с. Добролево, Врачанско

г-нъ Добри Горановъ Кривошиски

Роденъ на 19 окт. 1925 въ сжщото село, кждето и завършва прогимназиалното си образование. Служи въ Ивайловградъ, завършва школа и е произведенъ подофицеръ. Следъ службата си работи като отговорникъ за новобранцитѣ въ родното си село. бива уволненъ 1950 г. следъ бѣгството на братъ си. Оставя вѣчно да жалѣятъ за него съпруга Митка, синове - Левенти, Любомиръ, Богданъ, Валентинъ и дъщеря.

Погребението бѣ извършено отъ свещ. Руско въ присѣствието на стотици роднини и приятели.

Вѣчна паметъ!

Съобщава - Миро Герговъ Кривошиски,
гр. Бѣфало, Нью Йоркъ, спасилъ се отъ комунистическия режимъ благодарение на своя покоенъ братъ

Скръбна вестъ

На 22 декември 1998 г. почина въ гр. Хелпиза, щата Джорджия, САЩ

Димитъръ П. Нойковъ (Попето)

на 68 години, роденъ въ София. Той, заедно съ братъ си Владимиръ и 3-членното семейство на близкия си приятелъ Милко Мушмовъ - членъ на БНФ, успѣва да премине границата презъ 1955 г. като цѣлата група отявлени антикомунисти намира политическо убѣжище въ Гърция. Отъ тогава до 1961 г. Димитъръ води директно активна борба срещу българския диктаторски режимъ, като въ шесть отдѣлни случая излага собствения си животъ на неимоверни рискове и опасности.

Следващитѣ години представляватъ низъ отъ безпредѣленъ патриотизъмъ и храбростъ въ служба на Родината и приютилия го американски народъ, комуто той се отплати съ 5-годишна геройска служба като сержантъ въ Германия, Щатитѣ и Виетнамъ.

Голѣмъ българинъ, безкомпромисенъ антикомунистъ - той успѣваше презъ цѣлия си животъ да печели всички схватки съ политическитѣ си врагове, но когато вече като пенсионеръ разчиташе "за старини" на единъ спокоенъ, семеенъ животъ - Димитъръ се оказа безсиленъ срещу преждевременната, неочаквана и безмилостна Смъртъ!

Той остави опечалени съпругата си Мариана, синоветѣ си Майкълъ и Денисъ, дъщеритѣ си Лиляна и Надя и милитѣ си внуци.

На всички тѣхъ БНФ изказва най-искрени и признателни съболезнования.

Вѣчна му паметъ и лека му прѣстъ!

Търси се

Тодоръ Гамуневъ отъ Асеновградъ. Търси го съпроцесникътъ му Георги Касабовъ, тел. 216-8832732, Cleveland, OH, U.S.A.

Маринъ Николовъ Ивановъ, роденъ 1905 г., заминалъ преди 1938 г. за Аржентина. Билъ въ Буенос Айресъ и Гранде Чако. Търси го синътъ му Христо Мариновъ Николовъ, с. Ъгленъ 5791, общ. Луковитъ

Една година безъ Константинъ Цаневъ

На 31 мартъ 1998 г. приключи земния си животъ човѣкътъ, легионерътъ, поетътъ и писателятъ Константинъ Цаневъ. Безпрекълната му любовъ и всеотдайна служба на родъ и Родина ще служатъ за примѣръ на насъ, останалитѣ живи следъ комунистическия агъ, а още повече на младитѣ и на бъднитѣ поколѣния.

Константинъ Цаневъ още отъ юношескитѣ си години презърна идеитѣ и тежката борба на СБНА - борба за народно добруване, социална правда и националенъ възходъ. Като ученикъ въ Търговската гимназия въ В. Търново издаде първата си стихосбирка съ интригуващото заглавие по едноименното начално стихотворение - "Тѣ идатъ". Тѣ, младитѣ, родолюбивитѣ поколѣния на България идѣха смѣло и победоносно срещу червената чума, но червената армия прекъсна победния имъ ходъ, но не спрѣ борбата имъ за социално справедлива и национално мощна България.

Направеното отъ червената армия правителство, използвайки мъртното време, когато "предъ оржжието мълчатъ законитѣ" не само че изби цѣлѣта на българскитѣ интелектуалци и хора на изкуството, но то премахна отъ пътя си и всички свои потенциални врагове въ лицето на СБНА и други, които дори не бѣха участвали въ гържавния апаратъ. Въ тая категория попадна не само К. Цаневъ, получилъ доживотна присъда отъ горноорѣховския "народенъ сждъ", но и плеяда други ентузиазирани младежи-патриоти, които биха попречили на сервилното къмъ СССР направено правителство.

Константинъ Цаневъ бѣше тръгнъ въ очитѣ на червенитѣ правителства съ огромния си идеализъмъ и идеенъ зарядъ. Неговиятъ литературенъ и публицистиченъ талантъ се изрази въ нѣколкото стихосбирки, романа му "Къщата на високия брѣгъ" и особено възстановеното издаване на сп. "Нация и политика", наченато отъ г-ръ Никола Минковъ, убитъ отъ т.нар. народенъ сждъ. Въ това списание той вложи цѣлия си организаторски талантъ, а това вбесяваше все още силния врагъ, който по всѣкакъвъ начинъ спѣваше патриотичната му дейность като председател на горноорѣховското читалище, в която влагаше последнитѣ си сили.

Въ такава обстановка К. Цаневъ завърши жизнения си пътъ.

Да продължимъ гѣлото, на което той посвети цѣлия си животъ!

Ив. Хагжиивановъ

Възпоменание

На 27 юни 1995 г. почина като изгнаникъ **Александъръ Вл. Ивановъ** на 73-год. възраст. Потомъкъ на два възрожденски и интелектуални рода - правнукъ на Кръстю Пишурка, внукъ на Димитъръ Мариновъ и синъ на ротмистъръ и инж. Владимиръ Д. Ивановъ, безследно изчезналъ и убитъ презъ октомври 1944 г. Александъръ бѣ и близъкъ родственикъ съ Алеко Константиновъ, проф. Иванъ Шишмановъ, Найчо Цановъ.

Малтретиранъ отъ комунистическата власт, Александъръ бѣ принуденъ да напусне Родината си. Но той въ последния си дѣхъ остави заветъ на потомството си "Да обичатъ и милѣятъ за България и запазятъ националното си чувство."

Богъ да упокои душата му.

Румяна Ал. Иванова - Болдрини, Кастелветро, Италия

Редакционенъ комитетъ: гилп. инж. Александъръ Дървогѣлски, г-нь Гошо Спасовъ, г-нь Драгомиръ Загорски

България дава гостялп до въздушното си пространство на НАТО

Българското правителство реши да даде искания отъ НАТО гостялп до въздушното пространство на страната, отъ 60 до 90 мили паралелно на западната ни граница.

БНФ, както още на 20 април бѣ изразено въ една декларация, подкрепя това решение на правителството, мотивирайки се съ следнитѣ доводи:

Отъ историческа гледна точка - политиката на нашата западна съседка въ миналото, а особено тази на комунистическия диктаторъ Милошевичъ въ последнитѣ години, е била винаги сериозна заплаха за мира и сигурността на Балканитѣ. Достатъчно е да припомнимъ войнитѣ отъ 1885, 1913, 1914, а напоследъкъ кризитѣ въ Хърватско, Босна и сега Косово.

Отъ икономическа и политическа гледна точка - една помощ на НАТО днесъ ще гарантира заслужено мѣсто на България при бждещето уреждане и решаване на Балканскитѣ проблеми. За пръвъ пътъ въ 20-я вѣкъ България ще има възможность да не бжде на страната на победенитѣ.

Отъ национална гледна точка - България трѣбва да допринесе всичко възможно за бързо приключване на конфликта. Едно продължение би имало сериозно дестабилизиращо отражение въ Македония съ непредвидими последици. При уреждане на Балканскитѣ въпроси главна задача на България трѣбва да бжде да се осигури стабилитета въ Македония и се застъпи за сѣдбата на българитѣ въ Западнитѣ покрайнини, като се гарантиратъ тѣхнитѣ човѣшки и народностни права.

Отъ морална гледна точка - ние не можемъ да стоимъ безучастни, когато въ Косово се извършватъ зѣрства, немислими за 20-я вѣкъ, хиляди хора биватъ избивани и стотици хиляди прогонвани отъ тѣхнитѣ домове.

Решението на българското правителство не е насочено срещу сръбския народъ, а срещу една безумна большевишка клика, подъ чиято диктатура самиятъ този народъ страда.

“БОРБА”

Призивъ

Свѣтовната общественость се убеди въ агресивния и асимилаторски нравъ на Сърбия. Но трагичнитѣ събития въ Косово не трѣбва да фокусиратъ тревогата и загрижеността само върху сѣдбата на албанцитѣ. На сѣщия геноцидъ сж подложени и всички други националности, останали подъ сръбска юрисдикция, което обяснява и взривния разпадъ на изкуствено създадената Югославия. Не трѣбва да забравяме, че най-продължително и жестоко бѣха генациализирани и прочиствани българитѣ. Даже етнимътъ имъ бѣше забраненъ. Логично и нормално е да обърнемъ погледъ и да поускаме съдействие за решаване на тѣхната сѣдба както тази на албанцитѣ. На българитѣ въ Западнитѣ покрайнини да се даде сѣщия статутъ, какъвто ще бжде даденъ на албанцитѣ за запазване на своята етническа, културна, религиозна и просвѣтна самобитность.

За участницитѣ въ “Лектория по българознание” - бул. “Прага” № 16:
Д-ръ Лазаръ Петруновъ

Въ редакцията на “Борба” могатъ да се поржчатъ следнитѣ книги:

“История на Източния въпросъ” отъ Б. Петвѣковъ, 740 стр. - \$ 14

“Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България” отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.

“Имало ли е фашизъмъ въ България” отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.

“Процавай, но не забравяй” отъ Радославъ Нейковъ, 420 стр. - \$ 12.

“Македония” отъ Стоянь Темелковъ - Есапчето - \$ 10.

“Ако не бѣше” отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

“Отецъ Боянь Сарѣвъ” отъ Есапчето - \$ 7.

“Превратни времена” - стихове и драматиченъ диалогъ отъ Василь Енчевъ - \$ 10.

“Народниятъ сѣдъ въ България 1944-1945” отъ Петъръ Семерджиевъ - \$ 20. (книгата може да се получи сѣщо чрезъ г-ръ Иванъ Гаджевъ, Детройтъ, тел. 248-4784125)

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Българка отъ Македония
въ четническа униформа, 1917 г.

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество О.О.Д.